

David Greig

**Kosmonautův
poslední vzkaz ženě,
kterou kdysi,
v bývalém
Sovětském Svazu,
miloval**

Překlad Jiří Ornest

Divadlo Na zábradlí

září 2003

Osoby

Oleg, kosmonaut

Kazimír, kosmonaut

Keith, státní zaměstnanec

Vivienne, logopedka

Nataša, erotická tanečnice

Erik, úředník Světové banky

Claire, policistka

Bernard, ufolog

Pacient, muž po záchvatu mrtvice

Sylvie, erotická tanečnice

Majitelé barů - barmani

Děje se v současnosti

...Vesmír temně vidím.

Mí lidé naposled. Jsou ten první.

Měsíc je támhle. Mají tam prach.

Domov, co znají. Modrá zem – nejspíš.

Se zvedám, vidím. To je ten rozkaz.

Mí lidé se vracejí. Nechám to být.

Je jasno tak.

Edwin Morgan – „Thoughts of a Module“

(překlad Zdeněk Hron)

První dějství

1

Tma. Objeví se hvězdy. Jedna z nich se hýbe, opisuje křivku po noční obloze. Sovětský sbor zpívá smutnou píseň. Oleg a Kazimír na palubě modulu Harmonie 114. Oleg se vznáší, pohlcen hudbou. Kazimír opravuje radiostanici. Oleg překřikuje hudbu.

OLEG: Zapomněli na nás.

KAZIMÍR: Co?

OLEG: Zapomněli na nás.

KAZIMÍR: Já tě neslyším.

OLEG: Zapomněli na nás.

KAZIMÍR: Spravil jsem to.

OLEG: Cože?

Kazimír cvakne vypínačem. Šumění.

2

Letní večer. Keith a Vivienne v moderně zařízeném měšťanském bytě v Edinburghu. Velké okenice jsou zavřeny. Keith sedí na velké pohovce. Vivienne sedí na druhé velké pohovce. Televize nefunguje. Zrnění. Pausa.

VIVIENNE: Co se stalo?

KEITH: Nějaká závada.

VIVIENNE: Máme zaplacené účty?

KEITH: Myslím, že to dokážu opravit. Nejspíš to bude jenom anténou.

Pokouší se bez úspěchu spravit přístroj.

VIVIENNE: Třeba se někde stala účetní chyba. V počítači. A oni si myslí, že nemáme zaplacené.

KEITH: Může být. Nefouká tam vítr? Je ticho.

VIVIENNE: Jak to, že přestala fungovat jen tak z ničeho nic? Ani nás neupozornili.

KEITH: To bude nějaká závada. Možná na vysílači. Takové to přetížení sítě, které vypálí pojistky někde v transformátoru.

VIVIENNE: ...

KEITH: Za chvíli se objeví hlášení. Začne to běžet a oni omluví poruchu.

Keith se zase posadí. Pausa. Dívají se na obrazovku.

KEITH: Nezbývá nám, než čekat.

Vivienne se podívá na Keitha.

VIVIENNE: Mohli bysme jít na procházku.

KEITH: Na procházku?

VIVIENNE: Mohli bysme...

KEITH: Je moc pozdě. Je tma. Je zima.

VIVIENNE: Není zima. Je teplo. Je horko. Mohli bysme...

KEITH: Vevnitř je teplo. Ústřední topení. Je moc naplno. Potím se jako čuně.

VIVIENNE: Asi máš pravdu.

KEITH: Každou minutu to bude v pořádku. Minutu vydrž.

Sedne si na zem před televizor. Zblízka zkoumá obrazovku.

Něco tam vidím.

Zvedne se a přitom zasténá.

Něco se začíná dít.

VIVIENNE: Víš, v tom momentě, jak –

KEITH: Vypadalo to, že máme signál.

VIVIENNE: Opravdu?

KEITH: Zdálo se, že z toho něco leze.

VIVIENNE: V tom momentě, když...

KEITH: Ale ztratilo se mi to.

VIVIENNE: Když jsi udělal to, co jsi udělal.

KEITH: Co jsem udělal?

VIVIENNE: Vždyť víš. Jak... jak jsi heknul, když jsi se zvedal ze země.

KEITH: Heknul?

VIVIENNE: Vybavila jsem si tvého otce.

KEITH: Aha.

VIVIENNE: Jak vstával ze svého křesla. Pamatuješ. Když jsme sedávali na pohovce v tvém bytě. V tamtom bytě. A jedli sušenky. (*Zaheká*) „Vemu si jednu sušenku.“

KEITH: To si pamatuju.
VIVIENNE: (*heká*) „Vemu si jednu sušenku.“
KEITH: Pár minut zřejmě nebude nic. Než to dají do pořádku.
VIVIENNE: Předklonil se, zrovna jakos to udělal ty. „Vemu si jednu sušenku.“
KEITH: Musíme to zkrátka vydržet...
VIVIENNE: A tvoje máma...

Pohled.

Mohli bysme se něčeho napít. Máme něco k pití? Nějakou... něco...
KEITH: Ty si chceš dát něco k pití?
VIVIENNE: Třeba... ale jestli ty nebudeš. Já taky ne.
KEITH: Jen si dej. Mně to nevadí.
VIVIENNE: Ne.
KEITH: Neměli bysme tu televizi vypnout?
VIVIENNE: Nech ji. Uvidíme, kdyby se něco dělo.
KEITH: Tak jo. Já se potím jako čuně. Z toho vypětí.

Sundá si kravatu. Položí ji vedle sebe na pohovku. Krátká pauza.

VIVIENNE: Dneska večer jsem se koukala na oblohu.
KEITH: Jo?
VIVIENNE: Červené nebe v noci. Ovčákům ku pomoci.
KEITH: No to maj ovčáci kliku.
VIVIENNE: V tomhle městě bývá takhle krásné nebe. Myslela jsem na to, jaké jsou tu v domech vysoké stropy a nebe se vždycky zdá být tak... vysoko.
KEITH: Říkají, že to dělá prach v ovzduší. Částečky hmoty... lámou světelné paprsky. To způsobuje rudé zbarvení.
VIVIENNE: Ach.
KEITH: Když se nad tím zamyslíš. Třeba kvůli tomu ta telka zlobí.
VIVIENNE: Možná si přece naleju skleničku. Ty si fakt nedáš?
KEITH: Prosím tě. Ale malou.

Vivienne vyjde z místnosti. Keith se pokouší zprovoznit televizi. Obrazovka blikne a ožije. Zprávy.

3

V modulu Harmonie 114.

KAZIMÍR: Haló? Haló? Slyší mě někdo? Zde je Sovětská speciální orbitální kosmická loď Harmonie 114. Mé jméno je doktor Kazimír...

Oleg vyškubne svazek drátů ze zásuvky.

KAZIMÍR: Ne! Olegu! Haló? Haló?

4

V obývacím pokoji. Televize opět zrní.

KEITH: Sakra!

Vivienne se vrací se dvěma velkými sklenicemi whisky.

VIVIENNE: Někdy si říkám, že bysme se jí měli zbavit. Vyhodit jí. Roztřískat. Nebo... strčit do kredence. A číst. Kdyby tu nebyla, možná bych začala číst. Nebo poslouchat nějakou hudbu.

KEITH: Pšt!

VIVIENNE: Co je?

KEITH: Mám dojem, že jsem něco zaslechl. Nějaký hluk.

VIVIENNE: Kde?

KEITH: Venku. Napadlo mě, možná že tam někdo je...

Vivienne jde k okenicím. Poslouchá.

VIVIENNE: Nic neslyším.

KEITH: Asi to nic nebude.

VIVIENNE: Asi vítr.

KEITH: Já jen kvůli té televizi. Můžou to být... děčka... myslil jsem. Hrajou si s anténou.

VIVIENNE: Možná.

KEITH: Všiml jsem si. Ty nové baráky. Maj tam děčka, který se flákaj.

VIVIENNE: Neměli jsme ty pozemky prodávat.

KEITH: Třeba je to nějaká rošťárna.

VIVIENNE: Stačilo pár let. Takových domů zničehonic.

KEITH: Nějaký děcka si dělají srandu.

VIVIENNE: Celý ten prázdný prostor. Ta nádherná divoká zahrada.

KEITH: Vždyť nemáš zahrady ráda.

VIVIENNE: To by se mi líbilo... založit si zahradu.

KEITH: K čemu by nám byla zahrada.

VIVIENNE: Jenom chci říct, že je rozdíl mezi divokou zahradou... a tou spoustou bytovek.

KEITH: Měl bych se jít podívat ven...

VIVIENNE: Pochybuju, že tam něco je. Snad kočka.

KEITH: Nejhorší je, že jsou to třeba hodný děti.

VIVIENNE: Vzpomeň si na toho pána. Někdy mám o tebe strach. Ten pán, co šel jednou večer ven a oni mu normálně podřízli krk. Zdejší děcka... Jeho syn stál v domovních dveřích.

KEITH: Nemyslím, že...

VIVIENNE: Já vím. Jsem jen trochu...

KEITH: Neměla bys o takových věcech číst.

VIVIENNE: Já vím.

KEITH: Protože statisticky...

VIVIENNE: Jeho syn.

KEITH: ...to neznamená...

VIVIENNE: Chudák kluk.

KEITH: Asi nemá cenu chodit ven.

VIVIENNE: Ne.

Krátká pauza.

VIVIENNE: Člověka napadne, že by mohli tisknout nějaké potěšující informace. Sdílet nám něco... povzbudivého. Občas. Víím, že je to hloupost. Protože...

KEITH: Souhlasím s tebou.

VIVIENNE: Protože jsou to zprávy a člověk by měl vědět, jak se věci opravdu staly. Ale musí existovat nějaká... radost.

KEITH: Měli bysme si pořídit kabelovku.

VIVIENNE: Kabelovku?

KEITH: Jak nám ji ten člověk nabízel.

VIVIENNE: Ach tak.

KEITH: Totiž příjem obrazu... jde to pod zemí... je spolehlivý.

VIVIENNE: Ne přes nebe.

KEITH: Ne.

VIVIENNE: Jenže to ti sotva může dělat radost, vid'? Všechny ty sprostoty. Radši bych měla číst knížky. Měli bysme se jí zbavit. Strčit jí do kredence a mohli bysme si číst.

KEITH: Potím se jako čuně. Jseš si jistá, že je topení...

VIVIENNE: Jsem.

KEITH: Fajn.

Dívají se na obrazovku. Keith si pohrává s kravatou. Rozepne si košili. Položí kravatu kolem límce. Volně ji uváže.

Koupil jsem si novou kravatu. Prostě, říkal jsem si, trochu života do toho umírání.

VIVIENNE: Můžu se podívat?

Keith jí podá kravatu. Vivienne si ji prohlíží. Čte štítek na rubu.

Mont Saint Victoire. Od Paula Cézanna.

KEITH: Dělalí jich spoustu.

VIVIENNE: Hezká.

KEITH: Od několika různých malířů. Hlavně impresionistů. A abstraktní.

VIVIENNE: Těch věcí. Co člověk může koupit.

KEITH: Říkal jsem si prostě, trochu života do toho umírání.

Krátká pauza.

Já si připadám jako kus hadru. Nasáklýho potem.

VIVIENNE: Můžem otevřít okenice.

KEITH: Pustit sem trochu vzduchu.

VIVIENNE: Pootevřít okna.

KEITH: Podívat se, jestli se tam flákají ty děcka. Nic není slyšet. Možná, že vyčkávají. Špicujou uši.

Stojí před okenicemi, přesně tak dlouho, abychom si všimli, že má velký strach.

TÁHNĚTE! TÁHNĚTE DO HAJZLU!

Vivienne vstane.

KEITH: Možná si jenom tak hrajou.

Keith poslouchá. Otevře okenice. Okna jsou vysoká a elegantní. Svítí hvězdy. Lehké, průsvitné záclony.

VIVIENNE: Otevři okno.

Keith zvedá okna kousek nahoru. Vánek. On a Vivienne stojí vedle sebe.

Hvězdy.

KEITH: Člověk zapomene. Zapomene, co je nahoře.

VIVIENNE: Voní tam nějaká kytka... cítím... jak fouká ten větřík.

KEITH: Kytka?

VIVIENNE: To je máta... nebo... je to máta?

KEITH: Musel ji zasadit někdo z těch bytovek.

VIVIENNE: To jsem si nevšimla.

KEITH: Po těch děckách ani vidu.

VIVIENNE: Ne.

KEITH: Zítra bude zase vedro.

VIVIENNE: Měli bysme něco podniknout. Pojd'me se spolu do něčeho pustit.

KEITH: Musím do Londýna. Nenávidím cestování v takovém vedru. Připadáš si jak v dobytčáku.

VIVIENNE: Mohla bych si sednout venku a číst knížku, nebo něco.

Obejme ho rukou kolem pasu.

5

Na palubě Harmonie 114.

KAZIMÍR: Právě jsem navázal spojení. Ty svině. Měl jsem to. Svině. Svině. Kur... Svi... Spravený. Ty zasraná lampasácká svině. Spojení.

OLEG: Kazimíre. Jsem tvůj kolega. Tvůj nadřízený důstojník.

KAZIMÍR: Ty kur...

OLEG: Nemluv se mnou, prosím, tímto tónem.

KAZIMÍR: Já vzteky...

OLEG: Chceš-li mi něco sdělit –

Pauza. Kazimír nenalézá slova, kterými by vyjádřil své pocity.

OLEG: - máš možnost nahrát své připomínky do palubního deníku.

Kazimír *zaútočí* na Olega. Oleg je ve formě. Je příliš silný.

KAZIMÍR: Rozbiju ti držku. Nacpu ti ksicht do mozku. Uškrťm tě. Ach Bože. Dobrý Bože. Milovaný Bože, prosím tě na kolenou. Dej mi sílu uškrťt toho kurevskýho kosmonauta. Bůh je na mý straně, Olegu. Varuju tě. Já to cejtím. Varuju tě. Cejtím jak milovanej Bůh pumpuje sílu do mejch pěstí. Pane Všehomíra. Kdybys mi tak dal dostatek síly k poslednímu skutku. Necht' tento skutek způsobí jeho smrt. Prosím Tě na kolenou.

Kazimír se *zhrouťtí*. *Důraz útoku na Olega ho vyčerpá. Oleg ho vezme do náruče. Najde kyslíkovou bombu a přiloží masku Kazimírovi k ústům. Kazimír je nebezpečně zesláblý.*

OLEG: Tohle je mise, soudruhu. Já ti dodám sílu. Máme výcvik.

Dopraví Kazimíra před obrazovku. Obrazovka se rozsvítí. Barevný obraz země.

Sibiř, Kazimíre. Podívej. Bajkal. Ani mráček. Na břehu stojí tvoje dcera. Posílá vzkazy tatínkovi. Tvá roztomilá dceruška na břehu jezera. Jakou má barvu vlasů?

KAZIMÍR: Nevím.

OLEG: Očí.

KAZIMÍR: Už se nepamatuju.

OLEG: Denně přelétáme nad Bajkalem a ona se denně dívá nahoru. Denně, Kazimíre. Volá na tebe.

KAZIMÍR: Studená voda.

OLEG: Mysli na vodu v jezeře.

KAZIMÍR: Nemůžu se upamatovat.

OLEG: Zkus to.

KAZIMÍR: Nemůžu.

OLEG: Vzpomeň si na tu studenou vodu.

KAZIMÍR: Já si nechci *vzpomenout* na studenou vodu, ty kurvo. Chci v ní plavat.

OLEG: Ona plave. Ve studené vodě. Nad jezerem ani mráček. Nataša plave. Vidím ji.

KAZIMÍR: Nevím, jak vypadá.

OLEG: Tmavé vlasy. Její oči... tě volají.

KAZIMÍR: Prosím, Bože, ať mě nemučí. Zastav to. Zastav to.

6

Kavárna na letišti Heathrow. Zvuky odlétajících a přistávajících tryskových letadel. Nataša sedí na stoličce. Blízko ní barman. Nataša ho pozoruje při práci. On to zaznamená.

BARMAN: Mluvim šesti jazykama, rozumíš. Co seš zač? Francouzka? Němka? Američanka? Španělka? Brazilka? ... Kurvička? Sháníš kšeft? Měl bych zájem.

Nataša uraženě zareaguje.

Promiň. Chceš kapučíno? Dám ti ho zadarmo. Jako vomluku. Byl jsem totálně mimo. Nevím, co mě to popadlo. Mám stejně starou dceru. Jseš daleko z domova? Vypadáš tak. Vypadáš ztracená. Tam venku tě sežerou. Dej na mě. Nic si s nima nezačínej. Pošli je do hajzlu. Zneužijou toho, že seš cizinka. Na letišti jsi v bezpečí. Ale tam venku... Krasavici jako seš ty rozcupujou na kousky. Tak honem. Dej si kapučíno. Na mě.

Připraví kávu. Dělá, jako že ji převrhne a pak ji podá s fanfárou.

Tramtadá!

Nataša se usměje.

NATAŠA: Děkuju.

BARMAN: No vida. Máš pěkněj úsměv. Měla bys jít k filmu. Vytřela by si s nima podlahu. Jak ti říkají?

NATAŠA: Nataša.

BARMAN: Čekáš na letadlo, Natašo?

NATAŠA: Ne.

BARMAN: Právěs dorazila, co?

NATAŠA: Čekám jednu osobu.

BARMAN: Buď opatrná.

NATAŠA: Proč?

BARMAN: Já to znám. Říkám ti. Viděl jsem všechny sorty. Všecky sorty z celého světa. A říkám ti. Máš rozkošnej úsměv. Nenech se vo něj připravit. Hm? Seš vdaná?

NATAŠA: Ne.

BARMAN: Máš nějakýho tatíka?

NATAŠA: Je tam nahoře. Mezi hvězdama. Odešel, když mi bylo šest let. Pořád si s ním povídám.

BARMAN: Musíš se vyrovnat se smrtí, děvče. Ať je to sebevíc těžký. Všichni jsme smrtelný. Nemůžu usnout, když pomyslím na to, co si moje holčička počne až já odejdu. Koťátko moje ubohý. Šíleně jí miluju. Ale bude muset pokračovat dál beze mě. Bude zkrátka muset pokračovat dál.

Vejde Keith. Přistoupí k Nataše. Libají se.

KEITH: Letadlo mělo zpoždění. Počasí. Elektrická bouře nad Nottinghamem, nebo co. Košili mám přilepenou na záda. Potím se jako čuně.

NATAŠA: Not... ingm. V Anglii je tolik míst.

KEITH: (*barmanovi*) Kapučíno. Jednu chvíli jsem myslel, že padáme. Bylo to děsný. A ke všemu pilot byla ženská. Ženský hlas říká „procházíme drobnou turbulencí“. Ještě teď se třesu.

NATAŠA: Mám ráda bouřku.

KEITH: Já vím.

NATAŠA: V Anglii je tolik míst.

KEITH: Jsem jenom trochu v šoku. Ženská a pilot. Nevím proč.

Obejme ji a políbí.

NATAŠA: Velký černý mraky nad jezerem. Stojím tváří proti větru. Padám dopředu. Chudáček Keith. Měla jsem bejt s tebou. Držela bych tě.

Chystají se odejít.

BARMAN: Buď opatrná. Tvůj taťka je v nebi. Sleduje tě. Dávej na sebe pozor.

NATAŠA: Ano, pane.

BARMAN: Myslím to vážně.

7

Na palubě Harmonie 114. Oleg cvičí. Kazimír míchá hrací karty. Na jejich rubu jsou obrázky nahých žen.

KAZIMÍR: Anna. Colette. Eva. Lily. Spal jsem s každou z nich. Potřebuju nový karty.

OLEG: S každou?

KAZIMÍR: S každou. Na tisíc různých způsobů. Každý způsob tisíckrát.

OLEG: Já jsem byl skromnější. Vybral jsem si jednu kartu. Vanessu. Ze začátku to šlo... pak jsem se podíval na pár dalších karet a pomyslel si... Možná bych se neměl uskromňovat. Možná bych měl nejdřív zkusit všechny

ženy a zjistit, která je nejlepší. Ale potom... jsem se do Vanessy zamiloval. Obětoval jsem spoustu času, abych si zřetelně představil, každou jednotlivou část jejího těla. Vůni jejího těla. Chuť jejího těla. Nejnepatrnější znaménko na kůži jejího stehna. Jizvu na čele, tam co jí poranila větev, když se projížděla v lese na koni. Byli jsme tenkrát velice zamilovaní. Ale za nějaký čas se to... Cit se vytratil. Nenáviděl jsem ji. Pak... Jsem si uvědomil, jak hluboce ji miluju. Teď už mě zase nudí.

- KAZIMÍR:** Spal jsem se všemi těmi ženami, kromě Vanessy a Káti.
- OLEG:** Ty jsi nespal s Vanessou?
- KAZIMÍR:** Copak jsem mohl? Máš tu kartu pořád v kapse. Je úplně prodřená. Promáčená potem z tvých dlaní. Obrázek se skoro nedá rozeznat. Vanessa je nepoužitelná.
- OLEG:** Chci aby ses s Vanessou vyspal. Dostalo by to šťávu. Možná by to pomohlo... znova probudit moje city k ní.
- KAZIMÍR:** Nemám o Vanessu zájem.
- OLEG:** A co Kát'a? Proč nespíš s Kát'ou?
- KAZIMÍR:** Nemůžu.
- OLEG:** Proč ne?
- KAZIMÍR:** Kát'a je moje dcera.
- OLEG:** Ne?
- KAZIMÍR:** Před mnoha lety. Když ses mě poprvé zeptal, jakou má barvu očí, jakou má barvu vlasů... Zjistil jsem, že už si to nedokážu vybavit. Tak jsem použil Kátiny oči. Pak, když jsem si neuměl vybavit její tvář, použil jsem Kátinu tvář... a tak dál... až dodnes.
- OLEG:** Musíš si pamatovat svoji dceru. Nevěřím ti.
- KAZIMÍR:** Ne.
- OLEG:** Padesát žen je pořád ještě dost.
- KAZIMÍR:** Chci se s Kát'ou vyspat právě teď.
- OLEG:** To bys neměl.
- KAZIMÍR:** Udělám to.
- OLEG:** Nesmíš.
- KAZIMÍR:** Proč? Co je ona vůbec zač? Prostě nějaká ženská.
- OLEG:** Jsi rozčilený. Promluvme si...
- KAZIMÍR:** Jdu na to. Teď hned.
- OLEG:** SOUDRUHU! Nařizuji ti... Jménem sovětského lidu. Dej mi tu kartu... Nech ji na pokoji. Dej mi ji... Já se s ní vyspím. Vezmu ji do hotýlku, někam daleko od své manželky. Po obědě se budeme milovat... S tvým svolením, samozřejmě.

Kazimír mu podá kartu. Rozesměje se, pak se začne smát i Oleg.

8

Hotelový pokoj v Londýně. Keith má na sobě oblek a kravatu. Velká okna na balkon jsou otevřená. Napůl svlečená Nataša vstane z postele, vezme z minibaru pivo a jde si ho vypít na balkon. Keith zavře dvířka minibaru.

- NATAŠA:** To je krása. Ty mě vodiš na ty do prdele nejhezčí, blbý místa. Smím tady zůstat přes noc? Koukni na ty domečky. Nikde skoro žádnéj vysokej barák. Koukni na ty stromečky. Domečky a stromečky až k moři. Pojd' ven, ať ucítíš na tváři ten vánek.
- KEITH:** Chceš nějaké peníze?
- NATAŠA:** Nemluv o tom. Pojd' si stoupnout ke mně.
- KEITH:** Kolik potřebuješ?
- NATAŠA:** DOBRÝ DEN, PANE LONDÝN! Jak se máte? Děkuji, dobře a jak se máte vy? Dobře. A vy? Dobře. A vy?

Keith položí na noční stolek peníze. Oblékne si sako. Svlékne si sako. Nataša se vrátí dovnitř a praští sebou na postel.

- NATAŠA:** Pozveš mě na večeři?
- KEITH:** Nejde to... promiň.
- NATAŠA:** Pak půjdeme spolu zpátky sem.
- KEITH:** Musím jet domů.
- NATAŠA:** Nemusíš.
- KEITH:** Musím.
- NATAŠA:** To nevádí. Stejně se vrátíš.
- KEITH:** Co že jsi dnes tak šťastná?
- NATAŠA:** A co že ty nejsi?
- KEITH:** Protože... Já... mrzí mě, že tě musím opustit.
- NATAŠA:** Nech si ty do prdele kecy.
- KEITH:** Promiň.
- NATAŠA:** Neříkej mi takový blbý lži. Nejsem žádná Angličanka.
- KEITH:** Já taky nejsem Angličan.
- NATAŠA:** Pozvi mě na večeři. Do nějakýho extra speciálního podniku.
- KEITH:** Moc rád bych. Příště. Vezmu tě na speciální místo.
- NATAŠA:** Kam?
- KEITH:** Někam do Skotska. Vezmu tě do hor. Na Nebe. Je tam krásně, je tam... Když zrovna neprší. Je to tam skvělý.
- NATAŠA:** Nebe je vždycky krásný. Mám ráda bouřku.

KEITH: Nebe je ostrov.

NATAŠA: Ostrov, který se jmenuje Nebe.

KEITH: Měl bych už jít.

NATAŠA: Kde se v Londýně scházej lidi od filmu?

KEITH: Nevím.

NATAŠA: Každý přece ví, kam ve městě choděj lidi od filmu.

KEITH: Já ne. Já vím kam chodí státní zaměstnanci.

NATAŠA: Nekecej do prdele blbosti.

KEITH: Nekecám.

NATAŠA: Chci bejt objevená pro film. Jsem krásnější.

KEITH: To jsi.

NATAŠA: Nemusíš mi to říkat. Já to vidím sama. Jsem nejlepší tanečnice. A hrát dokážu taky.

KEITH: Je to svět do kterého člověk těžko pronikne...

NATAŠA: Pojd'me spolu mít děti.

KEITH: ...

NATAŠA: Miluju děti. Líbilo by se ti mít se mnou dítě? Ty bys byl moc dobrý otec.

KEITH: Mohli bychom, prosím tě...

NATAŠA: Dovádět s dětma na podlaze.

KEITH: ... o tomhle přestat mluvit, Natašo.

NATAŠA: Přijela bych z natáčení. Unavená. Tady je malý Alexej... pojd' ke mně Alexeji.

KEITH: Nemluv o tom.

NATAŠA: Nemluv. Já nejsem žádná do prdele blbá Angličanka.

KEITH: Já vím. Promiň.

NATAŠA: Ty mě nenecháš. Nenecháš mě mluvit. Chceš mě umlčet.

KEITH: Já vím. To je... ze zvyku. Já...

NATAŠA: Můj otec je kosmonaut. Odletěl do vesmíru, když mi bylo šest. Natašo, řekl mi, kdykoliv budeš mít chuť mluvit a nebudeš mít s kým, stoupni si na břeh jezera a podívej se do nebe. Já se budu koukat dolů. Nikdy se nevrátil zpátky na zem. Pořád ještě si s ním povídám.

KEITH: Natašo... Musím ti něco říct. Já...

NATAŠA: Pozvi mě na večeři.

KEITH: Musím jet domů.

NATAŠA: Jsi lhář.

KEITH: Dneska je takové vedro. Nesnáším cestování, když je horko. Připadáš si jak v dobytčáku. Musím jet domů.

NATAŠA: A proto jsi nešťastný.

KEITH: Nemůžu tě pozvat na večeři.

NATAŠA: Opust' svoji ženu.

KEITH: Říkal jsem ti...

NATAŠA: Zbabělče. Lháři. Chceš zdrhnout.

KEITH: Nechci. Namouduši. Chci zůstat s tebou. Dřív jsem Londýn nenáviděl, Natašo. Vadila mi ta spousta aut, lidí, a ten smrad. Ale co jsem potkal tebe... Miluju to město. Všechny ulice. Všechny mosty. Všechny podchody. Všechny parky... Neměla bys být se mnou. Já jsem jako... kus mokrého hadru, co udusí každé plamen. Nenávidím tohle město.

NATAŠA: Být šťastný je snadné.

KEITH: Ne.

NATAŠA: Neser mě blbostma. Když chceš bejt nešťastnej tak si bud'. Ale nesváděj to na mě.

KEITH: Já si moc přeju být šťastný.

NATAŠA: Vrátiš se dneska v noci? Pozveš mě na večeři?

KEITH: Ano.

NATAŠA: Zjistím, kam choděj lidi od filmu.

KEITH: Natašo, já...

NATAŠA: Řekni.

KEITH: Stydím se.

NATAŠA: Já nejsem Angličanka.

KEITH: Natašo... Myslím, že jsem se do tebe asi zamiloval... Já... tě miluju.

NATAŠA: Miluju tě.

KEITH: Je to vůbec možné?

NATAŠA: Je. Je to možné.

KEITH: ...

Nataša vyjde na balkón. Keith vyprázdní svou peněženku a položí ji s ostatními penězi na stůl. Odejde.

9

Záhonek obdělané půdy ve městě. Vivienne drží sáček semínek. Ze země raší nějaké byliny. A pár květin. Po blízké silnici rychle přejíždějí auta. Vivienne opatrně hloubí důlek do země. Nůžkami na nehty otevře sáček. Nasype semínka do důlku. Vejde Claire, má na sobě zahradnickou zástěru a rukavice. Je viditelně těhotná, ale ne v pokročilém stupni.

CLAIRE: Dobrý den.

Vivienne se lekne, jako by byla přistižená.

VIVIENNE: Tohle je vaše? Promiňte, já...

CLAIRE: Ne.

VIVIENNE: To jsou...

CLAIRE: Je to vaše. Je to váš pozemek. Ale já jsem si dovolila zasadit pár... no, protože vy jste s tím nikdy nic nedělali a řekla jsem si, kdyby vám to vadilo, můžete je kdykoliv zase vytrhat. Štve mě, když něco zůstane nevyužitě.

VIVIENNE: Mně to nevadí. Je to...

CLAIRE: Jsem vaše sousedka.

VIVIENNE: Ach. Promiňte.

CLAIRE: Claire. Bydlím v těch bytovkách. Možná jste se viděla s mým mužem?

VIVIENNE: Nevím.

CLAIRE: Každé ráno jezdí do práce. Stříbrný Renault. Můj manžel je dost mohutný.

VIVIENNE: Vás je tam tolik, že já...

CLAIRE: To je skvělé, že jsme se konečně potkaly. Všechny rodiny v bytovkách o vás mluví. Díváme se na váš rozkošný dům a všichni jsme zvědaví jak to vypadá zevnitř. Musíte být na ten dům určitě pyšná. Je tak starý.

VIVIENNE: No...

CLAIRE: Gordon je policista. Já jsem policistka. Ale tenhle mrňous s tím udělá konec. Mohla bych se vrátit k práci, až začne chodit do školy. Takhle vám nevyklíčí. Musíte sázet každé semínko zvlášť. Když je tam takhle vysypete, poperou se mezi sebou. Já to udělám...

Klekne si. Ukazuje Vivienne jak se sází semínka.

Tyhle bylinky jsou pro malého. Vyrábím bylinkové čaje. Neberu prášky. Ani proti bolesti. Na každou nemoc existuje léčivá bylinka.

VIVIENNE: Tím jsem se nikdy nezabývala.

CLAIRE: Měla byste. Jestli chcete, všechno vám vysvětlím.

VIVIENNE: Co budu dlužná?

CLAIRE: Za co?

VIVIENNE: Za tohle. Za práci.

Claire je na rozpacích.

CLAIRE: Mě to baví.

Vivienne je na rozpacích.

- CLAIRE:** A můžete je kdykoliv zas vytrhat. Jedeme s Gordonem v sobotu pryč, třeba si je budete chtít zalít.
- VIVIENNE:** Jedete pryč?
- CLAIRE:** Na výlet. Na ostrov Nebe. Tábořit. Naše poslední příležitost, než se to mrně narodí. Nebe je nejkrásnější místo na světě. A je to ve Skotsku. Máme takové štěstí. Kousek odtud. To je hřích nevyužít. Jednou bych se tam chtěla usadit. Gordon se bude ucházet o místo zástupce policejního náčelníka pro oblast ostrovů a skotské vysočiny. Je to sice až v Inverness, ale řekla jsem mu, že může každé ráno létat do práce na větroni. Gordon je vášnivý kutil. Děti mohou studovat po internetu. Já budu zahradničit. Učím se galštinu. Tenhle maličký bude chodit do galské základní školy. Protože by bylo škoda nevyužít příležitost umět cizí jazyk. Byla by škoda, kdyby tak nikdo nemluvil. Škoda všech těch názvů. Škoda vši té poezie. Jaké vy máte povolání, Viv?
- VIVIENNE:** Jsem logopedka.
- CLAIRE:** Těch věcí. Co člověk může dělat. Jednou mi o tom musíte něco povědět.
- VIVIENNE:** Není to, bohužel, zvlášť zajímavé.
- CLAIRE:** Ach ne, Viv. Je. Všechno je zajímavé, když člověka zajímají lidé. Proto jsem šla k policii. Je to práce s lidmi. Jako ta vaše, bezpochyby.
- VIVIENNE:** Pomáhám lidem, kteří nedokážou komunikovat. Ze zdravotních příčin.
- CLAIRE:** Viv. Nevadilo by ti. Je příšerné vedro. Dusno. Postavím vodu a uvařím nám šálek osvěžujícího bylinkového čaje.
- VIVIENNE:** Já nevím, jestli...
- CLAIRE:** Vždyť si jenom povídáme, ne? Mezi námi děvčaty. Bavíme se o dětech. Vsadím se, že máš o čem vyprávět. Mohla bys to za mě dokončit, Viv? Budu tady cobydup.

Podá Vivienne lopatku.

- VIVIENNE:** Děkuji.
- CLAIRE:** Za vteřinku si můžeme krásně podebatit nad šálečkem.

Claire odejde. Vivienne si klekne a začne rýt lopatkou, jako to dělala Claire. Přestane. Rozhlédne se. Nad hlavou jí přeletí letadlo.

- VIVIENNE:** Claire?

Zkouší znovu rýt. Vstane.

Claire?

Upustí lopatku.

Claire?

10

Na letišti. Keith a Eric na letišti Heathrow.

KEITH: Semtam se opiju. Můžu k vám být upřímný? Nedokážu se kontrolovat. Probudí se ve mně nějaká zběsilost a začnu zkrátka mluvit s kdekým. Říkám pravdu. Lžu. Cokoliv. Potkal jsem tu ruskou holku, jak jsem vám o ní vyprávěl, v tomhle klubu, což je údajně místo, kde se scházejí lidi od filmu, nebo tak. Dělal striptýz na písničku „Je t'aime“ (*zazpívá část melodie*) a když si přišla k mému stolu pro peníze, řekl jsem jí, že je to můj oblíbený kousek, což teda není. Je to prostě... písnička, jasně, ale chtěl jsem jí říct něco milýho. Jenom sem jí chtěl říct něco milýho... je o dost mladší než já. Nedělám si žádné iluze o tom, co ji k tomu vede. Ale nějak... Dejte si ještě whisky. Barman, dvakrát Ardbek. V galštině znamená „whisky“ živá voda. Jo, když piju whisky, jsem schopen mluvit s kýmkoliv. Kdyby si tak člověk mohl s každým sednout při sklenici whisky. Kdyby se každý setkání smršlo na dva lidi, dřevěnej stůl a whisky. Řeknu vám na rovinu, celý mě to dost ničí. Fakt, že jo. Jsem z toho úplně vyklepanej. Vy Norové skrejujete své pocity, co? Jste Kalvinisti? Norové? Ryby. Nafta. Mlčení a Bázeň. Jste jako my, Skoti. V mládí jsem si myslel, že se od toho dokážu osvobodit, že nebudu jako otec. Sjezdil jsem celej ten zkurvenej svět. Žil jsem v cizích městech. V pracovních táborech uprostřed Amazonie. Na poušti. Dokonce na širým moři. Zdálo se mi, že jsem z toho venku. Ale ono to člověka stejně nakonec zadusí, jako kus mokráho hadru zadusí plamen. Zkurvenej život. Umím si vybavit chuť každýho centimetru jejího těla, chápete. Vůni každýho centimetru jejího těla. Malý znamínko na jejím stehně. Jizvu na jejím čele. Poslechněte si tohle.

Vytáhne kapesní přehrávač a spustí ho.

Nahrál jsem zvuk jejího dechu, když spala.

ERIC: Zní skvěle.

KEITH: Nedělám si žádný iluze.

ERIC: Pusťte to znova.

Keith přehraje pásku ještě jednou.

Jste šťastný muž.

KEITH: Řeknu vám jedno, Ericu. Já vím, jakou to má hodnotu. Víím, zač to stojí.
ERIC: Zaplatil bych vám za tu pásku.
KEITH: Vy ji chcete?
ERIC: Na kolik si ji ceníte?
KEITH: Děláte si legraci?
ERIC: Ne... Ovšem, že si dělám legraci.

Oba se trochu uklidní.

Jste šťastný muž.

11

Na palubě Harmonie 114.

KAZIMÍR: Mrzí mě to. To předtím.
OLEG: Mě taky, soudruhu. Nechali jsme se unést svými city. Tomu se čas od času nelze vyhnout.
KAZIMÍR: Jednou, už brzo, tě stejně zabiju.
OLEG: Nebo já tebe.
KAZIMÍR: Jestli se to stane. Bude mi líto.
OLEG: Chápu.
KAZIMÍR: Když tě zabiju, Olegu. A pak se nějak zázračně zachráním. Co mám udělat? Mám někoho kontaktovat?
OLEG: Za prvé... vyříd' sovětským občanům, že jsem hrdý na to, že jsem pro ně mohl zemřít.
KAZIMÍR: V pořádku. Vyřídím jim to.
OLEG: A pak je tu jedna žena...

12

V letištním baru.

KEITH: Kam máte namířeno, Ericu?
ERIC: Střední východ.
KEITH: Práce, nebo zábava?
ERIC: Jednání o mírové smlouvě mezi dvěma válčícími frakcemi. Situace je nesmírně komplikovaná. V této fázi o tom nemohu příliš mluvit. Žádná z frakcí nechce přiznat, že hovoří s druhou stranou. Jejich přívrženci by

to považovali za známku slabosti. Ty frakce spolu válčí celá desetiletí. Skutečně, tisíce a tisíce životů bylo zmařeno.

- KEITH:** Otřesný.
- ERIC:** Je to dost nepříjemná povinnost, Keithi. Ti lidé se kterými vyjednávám... Po pravdě řečeno, jsou to nebezpečné, zvrhlé bestie, bez špetky soucitu.
- KEITH:** Tyhle typy nesnáším.
- ERIC:** Já zrovna tak, Keithi. Já zrovna tak. Ale... někdo s nimi mluvit musí.
- KEITH:** A tohle vy děláte? To je vaše práce? Vyjednávání.
- ERIC:** Pracuji pro Světovou Banku.
- KEITH:** Pane jo.
- ERIC:** Jsem ve státních službách, Keithi, stejně jako vy.
- KEITH:** Ovšem na jiný úrovni.
- ERIC:** Nikoliv, na stejné. Druh – úředník, čeled' – státní. Jsme lidé, kteří udržují řád. Nemám pravdu? Víme, že svět, ponechaný sám sobě, má sklony k chaosu. Víme, že lidstvo ponechané samo sobě, směřuje k násilí, krutostem a bezpráví. Úřadujeme. Sloužíme státu. Civilizujeme. Není to práce, kterou by někdo obdivoval, je nudná, možná dokonce opovrženíhodná, ale lidé jako my, Keithi, představují hráz, která chrání svět před potopou. Nemám pravdu?
- KEITH:** Já dělám v rybném průmyslu.
- ERIC:** Takže přesně víte, o čem mluvím.
- KEITH:** Ty lidi se kterými musíte mluvit...
- ERIC:** Hrozní lidé, Keithi. Vrazi. Je to příšerné.
- KEITH:** Musí přijít chvíle, kdy... tváří v tvář takovému způsobu myšlení, už nejste schopni pokračovat. Vy máte příležitost, setkáváte se s těmi lidmi. Můžete na jednu z těch schůzek pronést pistoli.
- ERIC:** Pistoli?
- KEITH:** Můžete je zabít. I kdybyste přitom zahynul...
- ERIC:** Ale...
- KEITH:** Byl by to hrdinský čin.
- ERIC:** Já nechci umřít.
- KEITH:** Ne ale... ta možnost udělat něco absolutně správného. Jen si to představte. Kolik z nás má takovou šanci.
- ERIC:** Podívejte. Já jsem optimista. Přinejmenším spolu mluvím.
- KEITH:** Já bych je oddělal...
- ERIC:** Chápu vaše stanovisko, Keithi, ale tady jde o takzvanou čáru za minulostí, že? My ty lidi dostaneme do jedné místnosti k dřevěnému stolu. Přineseme jim whisky a diskutujeme s nimi dokud, - a přál bych vám vidět Keithi, když se to stane, - dokud si neuvědomí, že mohou

jednoduše udělat čáru za chaosem svých existencí. Vyrovnají se s tím. Jejich oči, Keithi, se naplní úlevou. Je to velice dojemné.

- KEITH:** Takhle jsem o tom nikdy neuvažoval.
- ERIC:** Mohu být trochu osobní, Keithi?
- KEITH:** Jistě, Ericu.
- ERIC:** Keithi, chci ti říct... Nemáš zapotřebí komplikovat si život. Nemáš zapotřebí být nešťastný. Vůbec to nemáš zapotřebí.
- KEITH:** Ne?
- ERIC:** Je to moje profese. Tohle rozpoznat.
- KEITH:** Se mnou je to jinak, Ericu. Já...
- ERIC:** Ty se dokážeš s věcmi vyrovnat, Keithi.
- KEITH:** Já nikoho nezabívám.
- ERIC:** Zabíjíš sebe.

Krátká pauza. Keith vyndá navštívenku.

- KEITH:** Tohle je její jméno.

Píše jméno a adresu.

A tady ji najdete.

Podá navštívenku Ericovi. Ten si ji vezme. Hlášení letištního amplionu.

- AMPLION:** Poslední upozornění pro pana Keithe Sutherlanda cestujícího do Edinburghu, let BA230E. Žádáme pana Sutherlanda, aby se laskavě ihned dostavil k východu číslo 15. Poslední upozornění pro pana Keithe Sutherlanda cestujícího do Edinburghu, let BA230E. Žádáme pana Sutherlanda, aby se laskavě ihned dostavil k východu číslo 15.
- KEITH:** Neřeknete nikomu o čem jsme spolu mluvili, vidíte?
- ERIC:** Samozřejmě, že ne, a vy?
- KEITH:** Nikdy. Neřeknete nikomu, že jste se se mnou setkal?
- ERIC:** Nikdy. Vy?
- KEITH:** Nikdy. Zapijem to. Ještě jednu whisky. Na cestu.
- ERIC:** Na život! Víte, v Norsku máme taky pití, kterému se říká „živá voda“. Třeba tak říkají nejsilnějšímu pití v každé zemi na světě.

13

Nataša a Sylvie na malém pódiu. Nataša tančí erotický tanec na verzi „*Je t`aime moi non plus*“ upravenou jako disco. Příliš se nesnaží. Sylvie má na sobě erotický taneční kostým, ale sotva se hýbe.

14

Na palubě kosmické lodi.

OLEG: Ta žena... chodili jsme spolu do školy. Byl jsem do ní zamilovaný. Točil jsem se kolem ní jako uštvaný pes. Ona i její přátelé si mě kvůli tomu dobírali, ale já se nedal odradit. Když jsem pak šel na vojenskou akademii, myslel jsem na ni každý den. Až jednou na dovolence koncem týdne jsem ji znova potkal. Už to nebyla žádná školačka. Smáli jsme se starým časům. Pozvala mě k sobě. Strávili jsme překrásný víkend. Nejlepší dva dny mého života. Byli jsme stvořeni jeden pro druhého. Naše duše se spojily. Do kasáren jsem se vrátil jako jiný člověk. Měl jsem v úmyslu se s ní zas vidět příští týden, jenže... Co ti mám říkat? Bylo plno práce. Prostě jsem se k tomu nedostal. K smíchu. A potom, rozumíš, když jsem si konečně sedl, abych jí zavola... No, víš jak to je... Naše duše se spojily. Nemoh jsem zkrátka říct... „Promiň, zapomněl jsem se ozvat...“ Ne. Čtyři dny jsem se pokoušel najít vhodnou omluvu. A pak jsem si uvědomil, že bude asi vzteklá a uražená. Nevěděl jsem co si počít. Za měsíc mi došlo, že bych si pro své mlčení musel vymyslet opravdu hodně dobrý důvod. A potom... Vypadalo to, že roky a roky a roky jen tak... uplývají. A teď. Jestli umřu a ty se nějakým zázrakem zachrániš. Chtěl bych, abys tu ženu našel a řekl jí... Olegova poslední slova byla... Vyřid' Adrianě, řekl... Vyřid' Adrianě... Počkej chvíli... Řekni jí, že má poslední slova byla... Možná, že bych to měl zkusit napsat.

KAZIMÍR: Koukej, Olegu. Nejspíš na tebe zapomněla.

OLEG: Já jsem na ní nezapomněl.

KAZIMÍR: Nejspíš je jí to úplně jedno.

OLEG: Mrzí mě, co jsem provedl.

KAZIMÍR: Nejspíš ji ta záležitost už dávno přebolela.

OLEG: Ta slova budou v obálce v mé skřínce.

KAZIMÍR: Ona je někde tam dole. Žije si svůj život. A kde jsme my?

Oleg se pohne směrem k oknu.

OLEG: Jsme nad Evropou, řítíme se do tmy.

15

Londýnská ulice. Soumrak. Nataša má na sobě drahou večerní róbu. Nad hlavou je slyšet letadlo. Nataša křičí směrem k němu.

NATAŠA: LHÁŘI! LHÁŘI! TY LHÁŘI! Na co čumíte, prasáci anglický. Nikdy jste neslyšeli ženskou řvát? Ne. Jasně, že neslyšeli. Vy jim zacpáváte hubu polštářem. LHÁŘI! LHÁŘI! TY DO PRDELE BLBEJ LHÁŘI!

16

Kavárna v Provence. Bernard stojí u pultu, čte noviny, u něj barman.

BERNARD: Viděl jsi tohle? Američani chtějí napsat ve vesmíru slovo „Pepsi“. Obří reklama. Na „Pepsi“. Každou noc by konkurovala Měsíci.

BARMAN: Měsíc nemá nic na prodej.

BERNARD: Nalej mi whisky.

BARMAN: Tomu říkám kšeft. Skotskou, nebo Bourbon?

BERNARD: Nechci žádné hnusnej Bourbon. Ten ti roztřískám vo pult. Nalej mi pořádnou skotskou. (*připíjí*) Smrt Američanům!

BARMAN: Já mám Američany rád.

BERNARD: Američani jsou zhouba. Kolonizujou naše mozky.

BARMAN: Naopak, Bernarde. Jsou kamarádský a plný energie a maj poctivý peníze. Američani jsou mi vítaný.

BERNARD: Já je ignoruju.

BARMAN: A co Elvis? Elvise taky ignoruješ?

BERNARD: Žádný výjimky.

BARMAN: A co Hank Williams!

BERNARD: A co Dostojevský!

BARMAN: A co Walt Whitman!

BERNARD: A co Jean Genet!

BARMAN: A co John Wayne!

BERNARD: A co Gainsbourg!

BARMAN: A co West Side Story!

BERNARD: A co Oidipus!

BARMAN: A co...

BERNARD: A co... A co...

BARMAN: A co...

BERNARD: Jestli nechceš přijít o hosta, tak radši zavři klapačku.

BARMAN: ... Martin Scorsese...

BERNARD: Don Quichote.

BARMAN: Dobře.

BERNARD: Dobře.

BARMAN: Fajn. Jenom si pamatuj, Bernarde. Když se rozhodneš přestat chlastat v mém baru. Abys to věděl. Nebudu truchlit. Na každého Francouze je tisíc Američanů, který jsou kamarádký a maj vždycky poctivý prachy.

BERNARD: Jednoho krásného dne, to ti říkám já, nastane chvíle, kdy podle všech příběhů, co si lidstvo kdy vyprávělo, natočej filmy, který se budou odehrávat na americkéjch středních školách.

BARMAN: Už se na ten den těším.

BERNARD: S tebou já nemůžu diskutovat. Ty ses narodil v chaloupce strejčka Toma.

BARMAN: Z hlediska řádu věcí je to bezvýznamné.

BERNARD: Jdi do kopru.

BARMAN: Je mi líto.

BERNARD: Když myslíš.

BARMAN: Musíš se naučit vyrovnat s tím co je, Bernarde. Nebo tě to zase klepne... Dobře. Mrzí mě to. Víš, že se prostě rád hádám. To je životní styl... Ve skutečnosti jsou mi Američani samozřejmě odporný.

BERNARD: Dobře.

BARMAN: Seš váženej host.

BERNARD: Děkuju ti.

BARMAN: Není zač.

Potřesou si rukama.

A teďka mi pověz o nebi. Už jsi navázal spojení?

BERNARD: Přesunul jsem přístroje výš do hor. Je tam menší interference umělého osvětlení. Poslední dobou bylo hodně pod mrakem. Kosmické plavidlo tam je, ale spojení se mi navázat nepodařilo.

BARMAN: Třeba ty návštěvníci... třeba neuměj francouzsky.

BERNARD: Vysílám rovnice. Jednoduchou geometrii, prvočísla, Ludolfovo číslo.

BARMAN: Tak to mám kliku, že nejsem mimozemšťan. Geometrie je pro mě hotentótština.

BERNARD: Jsou tady, aby nám něco předali. Vím to určitě. Tajemství. Nějaký klíč. Mají vyšší inteligenci. Jenom kdyby se mi podařilo najít ten správný způsob dorozumívání.

BARMAN: Zkoušel jsi vysílat erotický materiály?

BERNARD: Ne.

- BARMAN:** To by mohlo zafungovat. Fotka ženský. To je obecně srozumitelný symbol.
- BERNARD:** Oni jsou moudří.
- BARMAN:** Jaks to poznal?
- BERNARD:** Z jejich mlčení. Z jejich mlčení navzdory tomu... na co se musejí dívat. Čekají, až se zastavíme. A vzhlédneme vzhůru. A pochopíme. A najdeme ta pravá slova.
- BARMAN:** Poslouchej, Bernarde. Ty čteš noviny. Možná to nejsou žádný mimozemšťani. Víš o co jde. Mezi náma. Všecky ty sračky, který pouštěj do vesmíru.
- BERNARD:** Jsem si jistý. Ověřil jsem si všechny údaje. Kontaktoval jsem svého kolegu z Kosmické Agentury. Požádal jsem ho, aby ten objekt identifikoval. Řek jsem mu, koukej ty mě znáš. Nejsem žádný terorista. Jestli se jedná o nějakou špionážní družici, tak mi to řekni. Ať mám pokoj. Ať můžu v noci klidně usnout. Ale nic. Neměl žádné vysvětlení.
- BARMAN:** Říká se... že jo... ty pracuješ v týhle branži... je to pravda, že tyhle špionážní družice můžou udělat fotku, na který se dá rozeznat jakou kartu člověk drží v ruce? Nebo to nejmenší znamínko na ženský pokožce? Je to pravda, že to můžou vidět?
- BERNARD:** To je pravda.
- BARMAN:** Já ti nevím, Bernarde. Kdybych tě neměl tak rád. Kdybys nebyl tak váženěj host, zakázal bych ti sem přístup. Chodit sem s takovejma povídačkama. Úplně mě z toho obchází mráz. Minulej tejden jsme se s Luisou milovali pod širým nebem. Co kdyby to vyfotili? A co kdyby se ty fotky dostaly do ruky mojí starý?
- BERNARD:** Je dobře možné, že tohle plavidlo skrývá veškerá tajemství lidského rodu.
- BARMAN:** A neříkaj nic?
- BERNARD:** Co můžou říct?
- BARMAN:** Jaká je tohle mentalita? Co je to za kurvy, že chtěj vo mně vědět takový věci? Která kurva chce držet tyhle tajnosti nad mojí hlavou jako sekyrku. Já jsem rovnej chlap... Tomu nevěřím.
- BERNARD:** Pojd' se mnou.

Vyjdou na náměstí.

Kosmická loď je teď přímo nad náma. Koukni. Dívej se. Vidiš jak se pohybuje?

- BARMAN:** Myslím, že jo.
- BERNARD:** Přímo pod pásem Orionu, směrem na východ.
- BARMAN:** Parchant. Táhle je... Věděj vo mně.
- BERNARD:** Všecko.

BARMAN: A neříkaj nic?
BERNARD: Ani slovo.
BARMAN: Je to vůbec možný...
BERNARD: Je. Je to možný.

17

Nemocniční zahrada. Vivienne hovoří s Pacientem.

VIVIENNE: Můžete mi říct, co je dneska za den, Joe?
PACIENT: Ne. Ne. To vám říct nemůžu. Lituju.
VIVIENNE: Můžete mi říct, jaký máme rok?
PACIENT: Ehm... Ne. Ne. Je mi opravdu líto. Ne.
VIVIENNE: Můžete mi říct, co bylo včera, Joe? Můžete mi říct, co jste měl k snídani?
PACIENT: Ááááá svinstvo. Já věděl, že budeš... Já věděl, že budeš... óóó ty vole. Ne miláčku. Je mi hrozně líto. Lituju. Není to tam, miláčku.
VIVIENNE: Kde jste právě teď, Joe? Můžete mi to říct?
PACIENT: Myslím, že jsem... to něco je k tomu klíč, že jo? A... to to to dřevo STROMY jsou klíč... svinstvo.
VIVIENNE: Jste v zahradě, Joe. V zahradě.
PACIENT: Správně. To bude ono.
VIVIENNE: Co mi můžete říct o té zahradě?
PACIENT: ... Ta žena ke mně běží po tom něčem. Po tom krásném. Běží ke mně. Mé nohy jsou na tom krásném. Áááách to je příjemné. A ona se usmívá, usmívá se. Jo. Ááááá to krásné něco. Ona běží sem. A usmívá se, usmívá...
VIVIENNE: Tráva, Joe?
PACIENT: Ty vole, jo. To je ono. Běží ke mně, jo... po té krásné trávě.
VIVIENNE: Stalo se to dávno, Joe?
PACIENT: Ovšem. Ty vole. Ona běží. Ty vole.
VIVIENNE: Kdo, Joe? Kdo běží?
PACIENT: Ach, Bože... Ne. Lituju. Svinstvo. Ne. Je mi hrozně líto, miláčku. Ne.

18

Bar v Soho, Londýn. Je klidná noc. Sylvie a Nataša jsou spolu samy.

- SYLVIE:** Napij se Pepsi... Takový jsou mužský, Natašo. Lžou bez rozmyšlení. Dokonce si myslí, že nelžou, i když lžou. V tom to je. Myslí si, že říkají pravdu. Vidí svět jinak, Natašo. Pšt. Miluju tě. No tak. Víš, že tě nikdy neopustím. Když mužský pozorují život, dívají se na něj vlastníma očima. Jsou mimo ten obraz, rozumíš, jako kamera když se natáčí film. My, když pozorujeme život, jsme uvnitř toho filmu, ostatní se dívají na nás... my jsme uvnitř života, Natašo, proto mu dokážem rozumět... Vyplač se mi na rameni. Tak je to dobře... Mužský věřej, že se celý svět skrývá v jejich očích, Natašo, věřej, že zmizíš, když se na tebe přestanou dívat. Proč nezůstaneš se mnou. Budu se o tebe starat. Pořád. Slibuju.
- NATAŠA:** Proč musejí odcházet? Proč se nedovedou vrátit? Mluvěj. Jenom o tom mluvěj.

19

Na palubě Harmonie 114. Oleg drží hrací kartu. Hraje hudba. Sovětský pěvecký sbor. Kazimír se pokouší opravit radiostanici.

- KAZIMÍR:** Přines mi záložní skafandr.
- OLEG:** Proč?
- KAZIMÍR:** První je poškozenej.
- OLEG:** Poškozené jsou oba.
- KAZIMÍR:** Záložní je poškozenej míň.
- OLEG:** Nač vůbec potřebuješ skafandr?
- KAZIMÍR:** Jdu ven.
- OLEG:** Kam ven?
- KAZIMÍR:** Ven.
- OLEG:** To je příliš nebezpečné.
- KAZIMÍR:** Zkusím opravit komunikační systém.
- OLEG:** Sám víš, že je to příliš nebezpečné.
- KAZIMÍR:** Chci mluvit se svou dcerou.
- OLEG:** Je to sebevražda.
- KAZIMÍR:** Chci si s někým promluvit.
- OLEG:** Promluv si se mnou. Mluv se mnou o...
- KAZIMÍR:** Nechci s tebou mluvit už nikdy o ničem. Chci se zachránit.

OLEG: Nikdo nás nezachrání. Zapomnělo se na nás.

KAZIMÍR: Když pošlu vzkaz, někdo ho zachytí.

OLEG: Nikdo nás neuslyší.

KAZIMÍR: Jak nás můžou slyšet, když nic nevysíláme?

OLEG: Co když to bude Američan?

KAZIMÍR: Zbožňuju Ameriku. Chci pít Pepsi Colu. Chci vidět sex show. Chci se dostat do New Yorku a otevřít si restauraci.

OLEG: Třeba se Američani rozhodnou nás zabít.

KAZIMÍR: Toužím po tom, nechat se zabít Američanem.

OLEG: Můžou nás využít proti našim lidem.

KAZIMÍR: Chci s někým mluvit.

OLEG: NEJSME ZPLNOMOCNĚNI S KÝMKOLIV KOMUNIKOVAT. Tato mise je tajná.

KAZIMÍR: Mise je skončená. Dvanáct let nás nikdo nekontaktoval.

OLEG: Tato mise je i nadále tajná. Rozkaz nebyl odvolán.

KAZIMÍR: Chci mluvit se svou dcerou. Dej mi ten skafandr.

OLEG: Neseme odpovědnost. Promluvme si o tomhle obrázku. Promluvme si o ní.

KAZIMÍR: Už nikdy.

OLEG: Co bys řekl, kdybys navázal spojení?

KAZIMÍR: Nechte mě promluvit s mými dětmi.

OLEG: Tvá dcera už si tě nepamatuje.

KAZIMÍR: Až uslyší můj hlas, vzpomene si.

OLEG: Duchy v domě nikdo nevidí rád.

KAZIMÍR: Já jsem naživu.

OLEG: Zničíš ji.

KAZIMÍR: Miluju ji.

OLEG: Zařídila si život bez tebe. Návrat je vyloučen. Nemůžeš se vrátit. Nemůžeme tam ani zpátky. Můžeme jenom... udržovat stroj v chodu. Časové přímky se rozdělily. ... Vem si tu kartu. Promluvme si.

KAZIMÍR: Dej mi záložní skafandr.

20

Pláž nedaleko Edinburghu. Zastaví auto s naplno zapnutými světly. Světla vykrajují dva široké pásy pláže a moře zařínuté hluboko do noční oblohy. Prší. Rádio v autě hraje píseň „To live is to fly“ od Townese van Zandta. Z auta vystoupí Keith a ve světlech reflektorů jde směrem k moři. Svlékne si šaty a složí je na hromádku. Je nahý. Vezme kapesní přehrávač a pustí nahrávku Natašina dechu. Nad ním, ve hvězdách, pokračuje satelit v oběžné dráze.

21

Dům v Edinburghu. Vivienne zavře okenice. Sedne si na pohovku. Zapne televizi. Zrnění.

22

Na palubě modulu Harmonie. Oleg si prohlíží kartu. Poslouchá. Skrze jakýsi interkom zní Kazimírův vzrušený hlas.

KAZIMÍR: Něco jsem zachytil. Slyším... Olegu, já něco slyším... Slyším hlas, Olegu. Slova... v nějaké řeči... Já... Slyším hlas. Haló? Haló? Čísla, Olegu. Stovky čísel. Čísla v různých jazycích. Harmonie. 114. Harmonie. 114. Harmonie. 114.

Sovětský pěvecký sbor zpívá.

Druhé dějství

1

Zahrada na horském úbočí v Provence. Tma. Ve větvích stromů sviští vítr. Objeví se hvězdy. Jedna z hvězd opisuje po nebi oblouk. Zvuk radiové poruchy. Přes praskání sotva slyšíme hlas Kazimíra.

KAZIMÍR: ... Harmonie 114... Harmonie 114... (*dechy*) Harmonie...

Počítač. Vejde Bernard. Začíná svítat. Byla to dlouhá noc. Bernard je vyčerpaný. Jeho počítač, připojený k malé satelitní anténě, stojí na lavičce v zahradě. Kolem něj jsou nakupené zbytky ponocování. Bernard pracuje s počítačovým programem, který nahrál zvuk zachycený satelitem. Znovu a znovu si přehrává Kazimírův hlas. Píše na klávesnici. Mechanický hlas přehrává to, co je napsáno.

HLAS: Harmonie? Prosím. Co je harmonie? Je harmonie hudba? Chcete hudbu? Nerozumím. Prosím, pomozte mi. Chci s vámi mluvit. Chci navázat spojení. Prosím pomozte mi.

Praskání.

BERNARD: Proč se mnou nechcete mluvit, vy sráči?

2

Místnost na policejní stanici v Edinburghu. Claire a Vivienne sedí proti sobě u stolu. Claire má na sobě policejní uniformu. Mezi nimi leží pečlivě složené Keithovy šaty. Nahoře je kravata.

CLAIRE: Musí to být pro tebe hrozné, Viv... Nepospíchej... Protože chceme mít jistotu... Že ano?

VIVIENNE: Ano.

CLAIRE: Tohle jsou ty šaty, které jsme našli.

VIVIENNE: Ano.

CLAIRE: Jsou to šaty tvého manžela, Viv?

VIVIENNE: Ano.

CLAIRE: Je to jeho kravata?

Vezme kravatu a podá ji Vivienne. Ta ji uchopí. Zkoumá ji.

VIVIENNE: Myslím, že ano.

CLAIRE: Jseš si jistá. Je to dost neobvyklá kravata.

VIVIENNE: Koupil si ji. Obyčejně mu kravaty kupuju já. Koupil si přesně takovou. Měl ji na sobě.

CLAIRE: Kravaty mu kupuješ ty?

VIVIENNE: Ano.

CLAIRE: Ale tuhle jsi nekupovala?

VIVIENNE: Ne. Nelíbí se mi. Nejsem žádný znalec obrazů. Ale tenhle se mi nelíbí.

CLAIRE: Ne.

VIVIENNE: Je to moc divoké.

CLAIRE: Já vím.

VIVIENNE: Keith nebyl takový. Ta kravata se k němu nehodila. Proto jsem si jí všimla. Já bych ji nekoupila. Měla jsem radši když nosil něco...

CLAIRE: Nenápadného.

VIVIENNE: Ano.

CLAIRE: A téhle kravaty sis všimla, protože byla moc divoká?

VIVIENNE: Keith je mrtvý.

CLAIRE: Viv, můžeš tohle identifikovat jako *jeho* kravatu?

VIVIENNE: Je určitě jeho.

CLAIRE: Omlouvám se, Viv. Musí to být pro tebe hrozné.

VIVIENNE: Nemohl ji někomu půjčit?... Ne.

CLAIRE: V této fázi nemůžeme vyloučit nic.

VIVIENNE: Neumí plavat. A ta voda... tak studená. On...

CLAIRE: Nepozorovala jsi nějaké... příznaky, Viv? Nemělas pocit, že ho něco trápí?

VIVIENNE: Vypadá pořád, jako když ho něco trápí. Všechno mu dělá starosti.

CLAIRE: Vypadal, že má nějaké zvláštní starosti? Vypadal zoufalý, Viv?

VIVIENNE: Jen do té míry... chci říct. Jistý stupeň zoufalství je... normální. Pro nás.

CLAIRE: Někdy, když má muž problémy. Cítí se pod tlakem... Cítí... jak na něj působí určité vlivy... Má...

VIVIENNE: Keith je odolný. Je jako skála. Vždycky jsem to říkala. Jako skála.

CLAIRE: Říkala jsi, že se trápil.

VIVIENNE: Je jako skála. Trápí se. Obojí dohromady.

CLAIRE: I na skály působí určité vlivy, Viv. Mužský mozek. Dokáže vyvolat síly, které...

VIVIENNE: Odkud to víš?

CLAIRE: Dostáváme školení.

VIVIENNE: Myslíš si, že neznám svého manžela?

CLAIRE: Nikdo ho nezná, Viv. To je na tom to nejhorší. Nikdo přesně nezná síly... Měl dluhy?

VIVIENNE: Ne.

CLAIRE: Sex. Sexuální problémy?

VIVIENNE: Vyloučeno.

CLAIRE: Neurčité obavy?

VIVIENNE: Ne.

CLAIRE: Stavby úzkosti?

VIVIENNE: Všecko normální. Všecko je... bylo normální. Pochopitelně to normální nebylo. Tak hloupá nejsem, Claire. Jestli můj manžel vešel do moře, tak to zřejmě normální není. Ale... bylo to normální. Rozumíš? Je tohle normální? Že někdo vejde do moře? Stává se to jiným lidem?

CLAIRE: Jsou známy takové případy. Muž přijede autem na pláž. Sundá si šaty a pečlivě je složí. Nechá zapnuté reflektory, aby se vozidlo dalo snadno objevit a pak...

VIVIENNE: Vejde do moře.

CLAIRE: Zmizí.

VIVIENNE: Byl sám. Určitě měl strach.

CLAIRE: Musí to být pro tebe hrozné, Vivienne. Ale, víš, možná že není mrtvý.

VIVIENNE: Neumí plavat. Neumí kruci plavat. Já svého manžela znám.

CLAIRE: Vybral velký obnos, Viv. Z vašeho konta. Víc jak dva tisíce liber. V těchhle šatech jsme žádné peníze nenašli.

VIVIENNE: Ty myslíš, že je... Co chceš říct tím „možná není mrtvý“?

CLAIRE: Všechno je to... jakýsi druh znamení, Viv. Ty šaty. Ty peníze.

VIVIENNE: Šaty?

CLAIRE: Oblečení. Jak pečlivým způsobem bylo složené. Tím nám chce naznačit, že to byl uvážený čin. Že to měl promyšlené. Chápeš? Ty peníze, musel už předem uvažovat o tom, že si je vezme sebou.

VIVIENNE: Ty tvrdíš, že se ztratil. Ten chudák je...

CLAIRE: Šaty byly umístěny tak, abychom je objevili.

VIVIENNE: Měli bychom ho hledat. Musíme... ty. Ty jsi policistka. Ty...

CLAIRE: On nechce, abychom ho našli. To se nám snaží povědět.

VIVIENNE: Ale žije?

CLAIRE: To nevíme. To nemůžeme vědět.

VIVIENNE: Zkouší se se mnou dorozumět.

CLAIRE: Zkouší se dorozumět s námi se všemi.

VIVIENNE: Ty šaty jsou vzkaz?

CLAIRE: Ano.

VIVIENNE: Že je naživu?

CLAIRE: To vzkaz neříká.

VIVIENNE: Že se vrátí zpátky?

CLAIRE: Ty šaty říkají... „Chci, abych byl považován za mrtvého“.

VIVIENNE: Považován za mrtvého. Jenom považován.

CLAIRE: Musíš si uvědomit, Viv, že jedna z možností, jak být považován za mrtvého, je mrtvý skutečně být.

VIVIENNE: Ale...

CLAIRE: Ta kravata, Viv. Pověz mi o té kravatě.

VIVIENNE: Pověz co?

CLAIRE: Ta kravata je znamení přímo pro tebe, Viv. Něco se ti pokoušel sdělit. Věděl, že tomuhle znamení porozumíš.

VIVIENNE: Ale já mu nerozuměla. Tys mi to vysvětlila.

CLAIRE: Mám školení. Ten obrázek na kravatě. Je tam štítek. Stojí na něm... „Mont Saint Victoire“ od Paula Cézanna. Říká ti to něco?

VIVIENNE: Ne.

CLAIRE: Znáš to jméno... Paul Cézanne.

VIVIENNE: Jistě. Je to malíř. Malíř Cézanne.

CLAIRE: Já to vím, Viv. Věděla jsem, že ho budeš znát. Ale musíme mít jistotu. Je to... Oukej. Oukej. Možná je to shoda okolností. Možná ten obrázek... Třeba je to vzkaz, který nedovedeme pochopit.

Vivienne se tiše rozpláče. Claire k ní natáhne ruku. Drží se navzájem za ruce. Krátká pauza. Vivienne se uklidní. Stáhne ruku zpátky. Claire to udělá o chvíli později.

VIVIENNE: Byl jako skála.

CLAIRE: Co ti to provedl, Viv. To je zločin.

VIVIENNE: Ale on se trápil.

CLAIRE: Zmizet z tvého života. To je špatnost. To se nedělá. Začneš mít na něj vztek.

VIVIENNE: Já nemám vztek.

CLAIRE: My tohle známe. Pracujeme s lidmi, Viv. Částí našeho výcviku je udržet si odstup. Chránit mimo jiné i sebe. Ale já vidím bolest, kterou prožíváš. A to mě zlobí.

VIVIENNE: Jsem jenom otřesená, Claire. Jenom...

CLAIRE: Je to taková škoda... taková škoda, protože... místo něj mohl být naživu někdo jiný, Viv.

VIVIENNE: Myslíš, že jsem to zavinila já?

CLAIRE: Kdo ví?

VIVIENNE: Já jsem to mohla způsobit. Ty neurčité obavy. Stavý úzkosti. Možná jsem já na něj měla ten vliv. Celé ty roky, až...

CLAIRE: Nepochybně jsi na tom měla svůj podíl, Viv. Ale to už já nezjistím. Jsme přítelkyně. Takže s tebou naštěstí mohu jednat otevřeně. Kdyby tak býval něco řekl.

VIVIENNE: Jenže neřekl. Neřekl nic.

CLAIRE: Dalo by se to vyřešit. Stačí mluvit. Prostě si promluvit. Vražda, Vivienne. Sebevražda. Všechny hříchy by mohly být odčiněny, kdyby spolu lidé dokázali mluvit. Nemůžu to pustit z hlavy. Je to přece taková strašná, strašná škoda.

VIVIENNE: Porouchala se televize.

CLAIRE: Cože?

VIVIENNE: To jediné bylo nenormální. Televize se porouchala a my... jsme mluvili... o všem a o ničem a otevřeli jsme okenice a... To jediné nebylo normální, Claire... Já se toho televizoru zbavím. Začnu víc číst. Nebo poslouchat hudbu. To už je doba, co jsem něco doopravdy přečetla.

3

Na palubě modulu Harmonie 114. Oleg diktuje do palubního deníku.

OLEG: Komunikační systém je nyní zničen. Oprava je vyloučena. Snaha soudruha Kazimíra uvést systém do provozu byla neúspěšná. Nemohu vysílat ani přijímat signál. Soudruh Kazimír už není... se mnou. Kyslíkové přístroje fungují. Mám přiděl potravin. Svůj a nyní též přiděl soudruha Kazimíra. Mohu přežívat po neomezenou dobu. Dokud bude trvat mise... Konec dnešního záznamu.

Oleg vypne přístroj. Z kapsy vyndá balíček karet s obrázky žen. Rozloží karty v ruce. Jednu si vybere.

4

Omšelý podzemní bar v londýnském Soho. Nahlas puštěná verze Albinoniho „Adagia“ s elektronickými bubny. Sylvie stojí na pódiu. Je oblečena jako by měla tančit erotický tanec, ale netančí. Sotva se pohne. Eric se dívá. S ním u stolu sedí NATAŠA. Má na sobě černé koktejlky a boty s vysokým podpatkem. Je silně nalíčená. Eric jí obejmě kolem pasu. Krátká pauza. Nataša překřikuje hudbu.

NATAŠA: Ať vypnou tu do prdele muziku, pane!

ERIC: Cože!

NATAŠA: Povídám, že...

Jde k Sylvii a něco jí pošeptá. Sylvie opustí pódium. Za okamžik hudba utichne. Nataša se vrátí k Ericovi.

Je to tu jak v nějaký blbý hrobce. Kde jste kdo? Vidíte nějakou filmovou hvězdu, pane? Někdy sem dolů zajdou se na nás kouknout. Jste snad vy filmová hvězda?

ERIC: Ne. A vy?

NATAŠA: Ne.

ERIC: To mě překvapuje.

NATAŠA: A copak jste zač, pane? Když nejste filmová hvězda. Neznám vás odněkud? Režírujete filmy? Jste kameraman?

ERIC: Nemám s filmem nic společného. Dokonce ani nechodím do kina.

NATAŠA: Dáte si šampaňský?

ERIC: Ne.

NATAŠA: Já si dám. Sylvie! Přines něco k pití. Tak možná píšete pro film? Vaše tvář je mi nějak povědomá.

ERIC: Nemyslím, že bychom se někdy setkali. K mé smůle.

NATAŠA: Vy jste od policie, pane? Víte, já nejsem žádná do prdele blbá anglická buchta.

ERIC: To vám slouží ke cti.

NATAŠA: Jsem Ruska.

Sylvie donese sklenici šampaňského.

NATAŠA: Co pijete, pane?

ERIC: Vodku, prosím.

NATAŠA: Vy jste takovej slušně vychovanej, pane. Přišel jste se k nám dolů chovat slušně? Neděláte v divadle?

ERIC: Bohužel ne.

NATAŠA: Jednou vám budu vyprávět svůj životní příběh. Napíšu vo něm hru a voni z ní pak udělaj světovej biják. Můj táta je nahoře na nebi. Odešel, když mně bylo šest. Naučila jsem se roli Heddy Gablerový, co ji napsal Henrik Ibsen. Nepřijali mě na divadelní školu, protože jsem byla moc mladá. Vždycky jsem si představovala, že se táta vrátí. Nikdy to neudělal. Jaký je tam venku počasí? Je den? Nebo jsou vidět hvězdy?

ERIC: Je jasno, slunečno a fouká slabý vítr.

NATAŠA: Nebyla jsem ve městě už kolik dní. Zapomněla jsem. Člověk zapomene.

ERIC: Jak vám říkají?

NATAŠA: NATAŠA. Jsem z Ruska. Nejsem žádná do prdele blbá anglická buchta s polštářem nacpaným do pusy. Heleďte, pane, co tady chtěj za šampaňský. Představte si to. Šedesát liber.

ERIC: To je hodně?

NATAŠA: Vám to nevadí?

Eric vytáhne z peněženky svazeček bankovek.

ERIC: Já ani nevím, jakou má která hodnotu. Zdá se, že jich mám v peněžence stovky.

NATAŠA: Jste bohatej, pane?

ERIC: Jsem Nor.

NATAŠA: Kde jste se tady vzal? Jste nějakej norský filmovej producent?

ERIC: Svět filmu je mi naprosto cizí.

NATAŠA: Co teda děláte v Londýně?

ERIC: Miluju Londýn.

NATAŠA: Já taky!

ERIC: Rád potkávám nové lidi.

NATAŠA: Já taky!

ERIC: Má práce mě zavedla do většiny významných světových měst. I do několika méně významných. Ale ze všech měst, která jsem navštívil, jsem si nejvíc zamiloval Londýn. Víte, v Londýně si nakupuji čaj. U Fortnuma a Masona. Někdy si koupím vzácné tisky na Charing Cross Road, nebo elektroniku na Tottenham Court Road. Když chci koupit hračky svým neteřím a synovcům, jdu do Hamleys. Utrácet peníze v Londýně je vždycky požitek. To je můj názor.

NATAŠA: Můj taky.

ERIC: Tohle oběživo pro mě neznamená nic. Připadá mi lehčí než dolary. Jako by ho sebemenší závan větru mohl odfouknout.

Sylvie přinese další pití.

NATAŠA: Tady je mrtvo, pane. Jako v nějaký blbý hrobce.

ERIC: Přála byste si jít někam jinam?

NATAŠA: Kamkoliv, pane. Kamkoliv budete chtít, jen když to bude tam nahoře. Vemete mě sebou?

ERIC: Ovšem. Omluvte mě na okamžik. Musím si zavolat.

Vyndá mobil.

SYLVIE: Tahle věc tu nefunguje. Není tu signál.

ERIC: Aha.

SYLVIE: Můžete si zavolat z baru.

ERIC: Děkuji vám. Bude to chvilka.

Eric odejde.

NATAŠA: Proč si to udělala, ty do prdele blbá Angličanko?

SYLVIE: Co?

NATAŠA: Poslala ho pryč.

SYLVIE: Neposlala. Potřeboval si zavolat.

NATAŠA: Tys ho poslala pryč.

Eric nechal na stole peněženku. Sylvie ji zahlédne. Dívá se na tu spoustu peněz.

Ne abys ty peníze ukradla.

SYLVIE: Proč ne?

NATAŠA: On se vrátí. Vráť se a vezme mě s sebou nahoru.

SYLVIE: Nemůžeš odejít. Máš tady práci.

NATAŠA: Požádala jsem ho, aby mě odvedl. Říkal, že jo.

Sylvie posmutní. Nataša ji obejmě.

Netrap se.

Eric se vrátí od telefonu.

NATAŠA: Pane, já teď nemůžu nikam odejít. Jsem tu zaměstnaná.

ERIC: Už ne.

NATAŠA: Ne. Vy nerozumíte, pane.

ERIC: Zavolal jsem jistým lidem.

NATAŠA: Jakejm lidem? Mluvil jste s mým šéfem?

ERIC: Mluvil jsem s jistými lidmi, kteří zaměstnávají lidi, kteří zaměstnávají vašeho šéfa. Udělal jsem jistá opatření. Teď už je všechno v pořádku.

NATAŠA: Kam mě odvedete?

ERIC: Kam budete chtít. Londýn je váš.

5

Nemocniční zahrada. Pacient sedí na lavičce. Vivienne k němu přistoupí.

- VIVIENNE:** Jak vám dnes je, Joe?
- PACIENT:** ... Smutno...
- VIVIENNE:** To mě mrzí.
- PACIENT:** Smutno.
- VIVIENNE:** Proč jste smutný, Joe? Stalo se něco? Má to nějaký důvod?
- PACIENT:** (*snaží se porozumět/vysvětlit*) Je mi líto... Ne... Smutno, miláčku. Smutno. Ne.
- VIVIENNE:** Jestli to nejde, Joe, nemusíte to vysvětlovat...
- PACIENT:** (*usilovně se snaží o vysvětlení. Ukazuje na zahradu. Na svět.*) Ach ano... to něco... a to něco... a ach ano... Koukej na to svinský, krásný všecko. Ach ano. Smutno... Ty vole! Lituju, miláčku... Nejde. Ne. Ne. Je mi líto. Ztratil jsem to. Ty vole!
- VIVIENNE:** Nic se neděje. Jde vám to dobře.
- PACIENT:** Vykašlat se na to.

Pacient vstane a odchází.

- VIVIENNE:** Nic se neděje. Chápu.

6

Lavička v parku v Soho. Nataša a Eric. Nataša je obklopena balíčky a nákupními taškami s luxusním zbožím.

- NATAŠA:** Cejtím, že žiju. Vánek mi fouká do obličeje. Byla jsem v tý blbý hrobce moc dlouho. Potřebuju cejtít, že jsem naživu.
- ERIC:** Nemusíš se tam vracet.
- NATAŠA:** Já vím.
- ERIC:** Koupím ti, co budeš chtít.
- NATAŠA:** Já nic nechci.
- ERIC:** A tyhle věci?
- NATAŠA:** Chtěla jsem je, když jsem je uviděla.
- ERIC:** Teď už je nechceš?
- NATAŠA:** Ne. Teď, když se na ně podívám, nic pro mě neznamenaj. Urazil ses?
- ERIC:** Ne. Rozumím ti. Cítím to stejně.

NATAŠA: Toužila jsem po nich tak moc, že mi z toho bylo do prdele blbě. Teď už není. Mám od nich pokoj. Cejtím, že žiju.

ERIC: Lidé říkají, že bychom se měli zbavit svých tužeb. Někteří tvrdí, že je to způsob, jak být šťasten.

NATAŠA: Těm lidem já věřím.

ERIC: Ale já jsem přišel na to, že jediný způsob jak se zbavit touhy, je mít věci, které mít chci. Jakmile je člověk vlastní, přestane po nich toužit. Pak je skutečně svobodný.

NATAŠA: Na to, aby ses tímhle moh řídit, je zapotřebí spousta peněz.

ERIC: Ach, jistě. Proto se tím řídí na světě jen málokdo.

NATAŠA: A co chceš ty?

ERIC: Tebe.

NATAŠA: Tady jsem.

ERIC: Chci tě v hlubším smyslu toho slova.

NATAŠA: Všichni muži, který jsem potkala, říkali to stejný.

ERIC: Chci, abys se mnou šla do Norska. Chci ti koupit byt v centru... Co tady hledá?

Vešla Sylvie. Zastaví se a zpovzdálí je pozoruje.

NATAŠA: Sledovala nás.

ERIC: Nerad ji tu vidím. Už v klubu se mi nelíbila.

NATAŠA: Je to moje přítelkyně.

ERIC: Promiň. Mám ji sem zavolat?

NATAŠA: Ne. Ať zůstane tam.

ERIC: Je starší než ty.

NATAŠA: Stará se o mě.

ERIC: Vypadá jako stará vrána. Nelíbí se mi.

NATAŠA: Měla těžkej život.

ERIC: No a?

NATAŠA: Má jizvy po těle. Někdy si muži vyžádaj speciálně její tanec. Rádi se na ty jizvy koukají.

ERIC: Jak se to na mě dívá. Jako stará vrána. Nebo pavouk. Jako pavouk.

NATAŠA: Před časem její manžel vešel do moře blízko bílých Doverských útesů. Umiš si to představit? Úplně ji to zničilo. Chvíli si vůbec nevěděla rady co se životem. Tak odjela do Francie, aby se pokusila přijít na to, proč tam chtěl doplavat. Ale našla jenom pár syčáků, který jí připomínali bejvalýho manžela. Po nich jí zůstaly ty jizvy.

ERIC: Nenávidím ji. Podívej se. Jak si mě prohlíží. Kriticky. Tvá přítelkyně mě kritizuje. Mrcha.

NATAŠA: Nemůže za to. To dělá ten její obličej.

Eric vstane. Jde k Sylvii.

ERIC: Stará vrána dřepí na větvi. Na co čumíš, ty stará vráno? Co si to dovoluješ kritizovat mě před mojí holkou? Nevíš vo mně nic. Jseš snad její příbblá matka? Seš pavouk. Za kolik je k mání takovej pavouček? Třeba bych tě chtěl vošukat. Vobtěžuješ pány ve veřejným parku, mohl bych tě nechat sebrat. Děláš sado-maso? Já taky. Tak vysmahni. Oukej? Prostě nás nech bejt. Nech nás bejt, ty mrcho. Vona tě nepotřebuje. Vona tě nepotřebuje. Oukej? Kapišto? (*Náhle vliďně*) Heleď, my tyhle věci nechceme. Vážně je nemusíme mít. Vem si je ty. Dělej. Jako dárek. Všechno je to tvoje. Kurvo špinavá. Jasný? Oukej. My už to nechcem. Tak si to vem ty. A už nevotravuj. Oukej.

Odchází otřesen zpátky k Nataše a sedne si vedle ní na lavičku.

Musel jsem jí něco říct. Žebrala ve veřejném parku.

NATAŠA: To dělá ten její obličej.

ERIC: Byla dotěrná. Myslí si, že když nic nemá, může si dovolovat na nás ostatní. Ježíši.

NATAŠA: Máš děti, Ericu?

ERIC: Ne. A ty?

NATAŠA: Ne. Chci mít děti. Moc to chci. Malýho chlapečka.

ERIC: Můžeš ho mít.

NATAŠA: Kdybych teď odešla, šel bys za mnou?

ERIC: Ano.

NATAŠA: Až kam?

ERIC: Kam by bylo potřeba... buď já, nebo bych si na to najal lidi. Zajistil bych, abys byla pod kontrolou, kamkoliv se hneš. Videonahrávky. Kdyby se někdo pokusil ti ublížit. Nechal bych ho zabít. V podstatě takhle bych to udělal.

NATAŠA: Oukej, Ericu. Půjdu s tebou do Norska.

ERIC: Koupím ti krásný byt v centru.

NATAŠA: Chci vzít Sylvii sebou. Stará se o mě. Měla těžkej život.

ERIC: Oukej. Může jít taky. Může bydlet s tebou. Může ti dělat hospodyní.

NATAŠA: Oukej. To je oukej.

Zvedne se a odchází. Eric jde za ní. Nevšímají si balíčků a tašek. Sylvie přejde k lavičce. Posadí se mezi nákupy. Vyndá několik šatů a prohlíží si je. Oblékne si drahý kabátek.

7

Na palubě Harmonie 114. Oleg diktuje do palubního deníku.

OLEG: ... Třetí den jsem sám. Chudák Kazimír. Trpěl osamělostí. Chtěl si jen promluvit se svou dcerou. Nemyslíte, že i já bych si chtěl promluvit se svou dcerou? To není hrdinství. Je to žalostné. Mlčet je hrdinství. Pochopit situaci a vyrovnat se s ní je hrdinství. Myslíte, že jsem zodpovědný za jeho smrt? On je zodpovědný. On je zodpovědný za mou smrt. On zavraždil mě. Jak řekl, tak udělal. Nevěřím v Boha. Naštěstí. Nemyslíte, že mám taky lidi, které miluju? Lidi se kterými bych si přál mluvit. Co je na jeho dceři tak důležitého. Je to nejspíš nějaká coura, která se kurví po celé Evropě. Je to nejspíš vzorná studentka. Nejspíš na něj zapomněla. Jako by s ním mohl mluvit někdo jiný. Kdo? Kdo teď může mluvit se mnou? Jakou řečí bychom se domlouvali? Byli jsme společně mrtví. Teď jsem mrtvý sám. Krouží na oběžné dráze vedle mě. Vidím, jak se slunce odráží v průhledu jeho helmy. Jednou. Lidé. Nebo snad návštěvníci. Z vyvinutějších planet. Najdou tenhle deník. Najdou Kazimíra. Budou mít pokročilé technologie, které jim třeba umožní číst zbytky mozkové tkáně a dešifrovat je. Pro tyto lidi budoucnosti... chci zaznamenat. Vzdání pocty svému bývalému soudruhovi. A vzkaz pro Adriannu... Adriannu... Nemůžu si vzpomenout na její příjmení... Kurva.

Vypne záznamník.

Adrianna...? Adrianna...?

8

Kavárna v Provence. Vivienne sedí u kavárenského stolku. Nad ní stojí Barman. Na stolku leží Keithova kravata. Barman ji zvedne.

BARMAN: Přesně. To je ono.

VIVIENNE: Vy to znáte?

BARMAN: Znáám to výborně. Je to odtud patnáct kilometrů.

VIVIENNE: Nebyla jsem si jistá, jestli to skutečně existuje.

BARMAN: Jak by to mohlo neexistovat? Dokázala by tohle stvořit nějaká imaginace? Neříkejte mi, že vás tohle napadlo. Cézanne se tuhle horu pokoušel namalovat mnohokrát. Ta hora byla... život. A on... k ní byl připoután. Bojoval s ní. Ta hora byla jeho Everest. Jeho Kachenjunga. Jeho Mont Blanc. A vy se domníváte... je to vůbec možné... že si ji vymyslel?

VIVIENNE: Já nejsem žádný znalec. Dokonce ani nemám obrazy ráda. Jenom jsem to chtěla vidět na vlastní oči.

BARMAN: Co myslíte, že tam najdete? Vy jste Američanka?

VIVIENNE: Jsem Skotka. Nezlobte se. Nechtěla jsem...

BARMAN: Chcete něco objevit? Dokázat, že se mýlil?

VIVIENNE: Ne.

BARMAN: Je to patnáct kilometrů odtud. Když chcete můžete se jít podívat sama. Budete zklamaná. Jako každý.

VIVIENNE: Je možné tam... je tam nějaký hotel? Já...

BARMAN: Jestli to musí být, můžete zůstat tady. Dám vám pokoj se slevou. Mám Skoty rád. Jsou kamarádský a maj poctivý peníze.

VIVIENNE: Já... děkuji vám... jste velice laskav, ale... já potřebuji být... na nějakou dobu... blízko toho místa... co nejbliž to půjde. Potřebuji být... uvnitř toho obrazu.

BARMAN: Ach... uvnitř... uvnitř... chápu. Jistě. Omlouvám se. Hledáte něco. Pátráte po něčem.

VIVIENNE: Já namouduši nevím... vlastně jsem trochu zmatená.

BARMAN: Nesnažte se to vysvětlit. Já vás chápu.

VIVIENNE: Víte o něčem, kde bych mohla přespat?

BARMAN: Zařídím vám to. Bude mi potěšením.

9

Na palubě Harmonie 114. Oleg nahrává do palubního deníku.

OLEG: Adrianno... Já... *(Přetočí pásku)* Adrianno... uvědomil jsem si, že od té doby, co jsme se viděli naposledy... o tobě přemýšlím. Na tebe myslím. *(Přetočí pásku)* Žiješ v mé mysli. *(Přetočí pásku)* Čas od času a pak... *(Přetočí pásku)* Adrianno, chtěl bych se ti omluvit... Adrianno... rád bych... Skvrnka na tvém stehně. Jizva na čele, kterou... *(Přetočí pásku)* Mám-li sdělit ten pocit... Já... *(Přetočí pásku)* Nemiluji tě. To si nemysli. Víím, že tě už nikdy nevidím. Ani bych si nepřál mluvit s tebou z očí do očí... kdyby sis to nepřála ty. Ale Adrianno... Chci ti jenom říct... *(Přetočí pásku)* Adrianno... *(Přetočí pásku)*

10

Pokoj bytu v centru Oslo. Eric se rozhlíží kolem. Prohledává pokoj. Sylvie sedí na krásně vyrobené židli. V pokoji je také krásná postel. Je to perfektní pokoj. Dveře vedou na balkon. Letní odpoledne. Nahoru doléhá zvuk maloměsta.

ERIC: To si zařizovala ty?

SYLVIE: Většinu.

ERIC: Správně. Ona si to zaslouží. Tys to obstarala celé, že?
SYLVIE: Většinu.
ERIC: Ona si to zaslouží. Ale neocení to.
SYLVIE: Myslím, že se jí to líbí.
ERIC: To řekla?
SYLVIE: Ano.
ERIC: Nemyslela to vážně. Chtěla ti udělat radost.
SYLVIE: Už dost dlouho jsme vás neviděly.
ERIC: Měl jsem práci. Připravoval jsem smlouvu. Nášlapné miny. Jsou odporný. Trhají nohy těm pitomejm děckám. Umiš si to představit? Dělam támhle... vidíš to okno v druhým patře přímo nad kavárnou? Tam je moje kancelář. Občas se podívám tímhle směrem, odložím pero na psací stůl. Vypnu telefon. Nechám bzučet fax. Otevřu okno, dívám se sem a přemýšlím... Ona je... Pro začátek zlikviduju ty odporný miny.
SYLVIE: Myslím, že jste jí chyběl.
ERIC: Musel jsem navštívit svou ženu.
SYLVIE: Takže... neztrácíte zájem?
ERIC: Cože? Ty vráno slepá. Babo. Ty si myslíš, že já bych snad moh ztratit zájem? Myslíš, že jsem... Nic mi není vzdálenější. Hektary moře jsou mezi... Nejdřív by se mezi mnou a jí musel voctnout celý horizont... Ta možnost, že bych... že bych nechcal krev pokaždý, když na ni jenom pomyslím. Ty úlisná mrcho. Jak se opovažuješ vyslovit nahlas co já cítím... Jak se vopovažuješ to pojmenovat. Jak se vůbec vopovažuješ dotknout tý představy. A ty máš?
SYLVIE: Co?
ERIC: Zájem. Ještě pořád.

Krátká pauza.

Co ti říká, když jste spolu samy?
SYLVIE: Nic zvláštního. Je ještě mladá. Trochu hloupá.
ERIC: Řekni mi něco, o čem mluví.
SYLVIE: Opravdu. Nic co by stálo za řeč.
ERIC: Můžu tě na minutu vyhodit... Rozhněvalo by jí to.
SYLVIE: Má všelijaké poznámky.

Eric si lehne na postel.

ERIC: Povídej.

SYLVIE: Říká... lidi jsou srandovní... Říká, že není nijak nábožensky založená, ale věří, že každý má svého osobního Boha, který se vznáší kolem nás jako vánek... Říká, že malé holčičky jsou mazlivější, než kluci... Říká, není to pěkné zapálit svíčku v katolickém kostele... Říká, že je tohle skvělá písnička, není úžasná?

ERIC: Jaká písnička?

SYLVIE: Nevím. V muzice se nevyznám... Má ráda Boba Dylana... písnička od Boba Dylana je na kazetě, kterou pro ni někdo nahrál. Dnes odpoledne byla na balkoně a pouštěla si ji.

ERIC: Ještě něco?

SYLVIE: Zdá se jí, že ta fontána na náměstí vypadá hezky.

Eric vstane z postele. Jde na balkon. Dívá se na fontánu na náměstí. Vráti se dovnitř.

ERIC: Mluví o mně?

SYLVIE: Občas.

ERIC: Ne vždycky.

SYLVIE: Ne.

ERIC: Ale s tebou mluví. Zpovídá tě?

SYLVIE: Ano.

ERIC: Dávej si pozor, stará vráno. Jsi tady jen kvůli mně.

SYLVIE: Jsem tady kvůli ní.

ERIC: Co od ní konkrétně očekáváš?

SYLVIE: Nic.

ERIC: Co ti konkrétně ona poskytuje?

SYLVIE: Všechno.

ERIC: Dávej si pozor na zobák, vráno. Ona patří mně.

SYLVIE: Já patřím jí.

ERIC: Oukej. Oukej. Víme, kde je čí místo. Já jsem šéf. Což je dobře. Dobře. Protože... budu možná potřebovat, abys pro mě něco udělala.

SYLVIE: Možná?

ERIC: Možná budu chtít, abys mi našla jistou věc.

SYLVIE: Třeba byste si raději najal nějakého spolehlivého muže.

ERIC: Třeba žádný spolehlivý muž nebude k dispozici.

SYLVIE: To není nikdy.

ERIC: Ta práce může mít nesmírný význam. Ta věc může být nesmírně cenná.

SYLVIE: Copak to může být?

ERIC: Audiokazeta. Muž, který ji má, se jmenuje Keith. Je to skotský státní úředník. Chci abys ho našla a získala ji od něj. Chci, abys mi ji přinesla.

SYLVIE: Co je na té kazetě?

ERIC: Po tom ti nic není.

SYLVIE: Jak budu vědět, že je to ta správná kazeta?

ERIC: Ten muž to bude vědět.

SYLVIE: Proč by mi ji měl dávat?

ERIC: Ukradni mu ji. Když to nepůjde, nabídni mu jakoukoliv sumu. Když ti ji přesto nebude chtít dát, zavolej mi.

SYLVIE: Vypadá to na pěknou fušku.

ERIC: Ty to určitě zvládneš.

SYLVIE: Když půjdu, ona mě bude postrádat.

ERIC: Vrátiš se.

SYLVIE: Co když ne.

ERIC: Ale ano.

11

Bernardova zahrada. Bernard sedí u svého přístroje. Vysílá hudební úryvky různých žánrů. Na počítači se objevuje grafický záznam zvukových vln. Po každém úryvku se ozve mechanický hlas.

HLAS: Je tohle harmonie?

Po chvíli vejde Vivienne. Nese malý, těžký kufřík. Vymění si pohled.

VIVIENNE: Dobrý den.

BERNARD: Já neumím anglicky.

VIVIENNE: Promiňte?

BERNARD: Anglicky. Angličtina? Neumím mluvit.

VIVIENNE: Ach. Já se velice omlouvám. Omlouvám se.

BERNARD: Takže vy jste ta žena?

VIVIENNE: ...?

BERNARD: Ta žena, která tu má zůstat. Ta žena?

VIVIENNE: Ano.

BERNARD: Tady.

VIVIENNE: Ano.

BERNARD: Já jsem Bernard.

Chce jí potřást rukou.

VIVIENNE: Mě taky.

BERNARD: Ne. Ne. Já Jsem Bernard. Jak se jmenujete vy? Jak se jmenujete vy?

VIVIENNE: Vivienne.

BERNARD: Vivienne.

Krátká pauza.

Není vám nic? Jste... vypadáte...

VIVIENNE: ...

Bernard pokročí, aby se jí dotkl. Pak couvne. Vivienne upustí kufřík. Chce ho zvednout. Bernard ho zvedne.

BERNARD: Dovolte, prosím...

VIVIENNE: Já...

Bernard se dotkne jejího ramene. Na okamžik jí dodá sílu.

VIVIENNE: Teď už je mi líp. Vážně.

Je pevně rozhodnutá se nerozplakat.

Vážně. To byl jen... Já... Cítím se trapně. Promiňte. Já... něco zcela nečekaného a... Vy jste cizí člověk... prosím... Ale... já jsem v pořádku. Je mi dobře.

BERNARD: Já rozumím.

VIVIENNE: Už je mi dobře.

BERNARD: Já rozumím Vivienne.

VIVIENNE: Je to oukej.

BERNARD: Je to oukej.

VIVIENNE: Oukej.

BERNARD: Oukej.

12

Krásný pokoj v centru Oslo. Noc. Okenice na balkon jsou zavřené. V pokoji svítí tlumené světlo. Nataša sedí na posteli a kouří. Postel je rozestlaná. Eric vejde z kuchyně v županu, nese dvě lahve piva. Jednu podá Nataše. Ta si ji vezme.

ERIC: Proč si nepustíš radio?

NATAŠA: Oukej.

Zapne přijímač. Šumění. Ladí stanici. Nic nenachází.

Není tam žádná muzika.

Vypne přijímač. Krátká pauza.

ERIC: Nech to zapnuté.

Nataša přijímač zase zapne. Šumění.

Když jsem byl malej, v Bergenu, poslouchával jsem britský stanice, pozdě v noci. Seděl jsem u okna a pozoroval světla rybářských lodí, které vyjížděly z přístavu na Severní moře... a signál těch stanic, jak mizel a zase se objevoval... šššššššš... a anglický kapely. Dydžejové pouštěli anglický kapely, který jsem miloval. Lodní světla pluly po obzoru. Mý pyžamo bylo z nějakýho... jak se z toho dělají polštáře a prostěradla... z toho jemnýho materiálu. Vzpomínám si, že když jsem měl poprvé ejakulaci, zdřevěněly mi nohy a cítil jsem se... bledě. Bleděmodře. Dodnes si přesně pamatuju ten pocit. Miluju tě. (*Dotkne se jí*) Miluju tě. Pohl' mě. Nebyl jsem osamělý dítě, ale byl jsem jasnej trosečník, to je jistý. Možná mi bylo smutno. Smutek, kterej nikdy nedokážu setřást. Nevím. Nevím. Jednou jsem byl na hipí festivalu v Jižní Africe a v tom davu nebyl ani jedinej černochoch. Tancoval jsem s bílou holkou z Johannesburgu, byla do půl těla nahá, měla mrňavý prsa a na tvářích namalovaný hinduistický znaky. Nabídla mi džointa a teda kámo, to byla tráva nejlepší kvality, jihoafrická tráva je nejlepší... kapela hrála Boba Dylana... a vona povídá... Tudle písničku miluju. Není úžasná? A já na to... jo... jo... úžasná. A na chvíli se mi zdálo... že vopravdu rozumím tomu, co chce říct. Jsem s ní zajedno. Jsem tady. A... chci tě. Celou. Chci tebou být obklopen. Pohl' mě... Natašo.

NATAŠA: Jo?

ERIC: Na co myslíš?

NATAŠA: Myslím na svýho tátu. Je tam nahoře. Sleduje mě právě teď. Moc bych ho chtěla vidět.

ERIC: Vrána je pořád tam venku?

V Bernardově zahradě. Téměř se setmělo. Počítač stále vysílá krátké úryvky hudby. Mechanický hlas se ptá.

HLAS: Je tohle harmonie?

Vivienne se převlékla do letních šatů. Vejde do zahrady. Vítr šumí ve větvích stromů. Vivienne ucítí nějakou vůni. Hledá mezi rostlinami a utrhne hrst lístků. Čichá k nim. Podívá se na počítač. Jde k němu a zvědavě si ho prohlíží. Ničeho se nedotkne. Objeví se Bernard. Má na sobě elegantní oblek, bez kravaty. Vivienne si ho nevšimne.

BERNARD: Tohle je můj život. Moje práce. Můj úkol.

VIVIENNE: Ach. Nezlobte se.

BERNARD: Ne. Prosím.

Ukazuje jí přístroj.

Všechny hudební nahrávky, které mají světové fonotéky k dispozici. Zatím žádná odezva. Pojd'te.

Vede ji dál do zahrady. Ukáže nahoru, na pohybující se družici.

Támhle. Někdo tam nahoře nás sleduje. Čeká až... vygenerujeme správnou odpověď. Pochopitelně to, až na mě, nikdo nebere na vědomí. Vyčkává to. Jako učitel, který vstoupí do třídy plné rozjivených dětí, ale nekřičí, jenom tiše stojí. V naprostém klidu. Získá pozornost těch dětí, jednoho po druhém. Až jsou všechny připravené se učit.

VIVIENNE: Jsou krásné. Je to krása.

BERNARD: Je vám chladno? Není vám chladno?

VIVIENNE: ...?

BERNARD: Mám jídlo. Udělal jsem nám něco k jídlu. Pojd'te. Sedněte si.

Vede ji k židli. Vivienne se posadí. Bernard jde do domu. Vyjde s lahví vína a dvěma sklenicemi. Otvírá před ní láhev. Předstírá zápas se zátkou. Vivienne se rozesměje. Bernard naplní sklenice. Sedí a pije.

VIVIENNE: To je příjemné.

BERNARD: ...?

VIVIENNE: Je to fajn...?

BERNARD: Fajn. Fajn.

VIVIENNE: Bála jsem se sem přijít. Ale teď je mi... To je máta...?

Ukáže mu utržené lístky.

BERNARD: Máta.
VIVIENNE: Máta.
BERNARD: Já nevím.
VIVIENNE: Já nevím.

Trochu se zasmějí. Uvolní se.

BERNARD: Smějete se. To je dobře.
VIVIENNE: Vítr ve větvích. Tak jsem ve Francii. Pořád ještě naživu. Vive la France!
BERNARD: Vive la France! Vypadáte šťastně.
VIVIENNE: Na horské stráni. V zahradě...
BERNARD: Jste šťastná?
VIVIENNE: Normálně šťastná.
BERNARD: Oukej?
VIVIENNE: Oukej.
BERNARD: Fajn.
VIVIENNE: Fajn.

Je klid. Z počítače se stále tiše ozývá hudba a hlas. Bernard nabídne Vivienne cigaretu. Ta chvíli odmítá, pak ji přijme. Bernard při řeči v klíčových místech silně gestikuluje, obává se, že mu Vivienne nebude správně rozumět, ale doufá, že při zvýšeném úsilí, objasní, o čem je řeč. Vivienne nerozumí, ale ze slušnosti se tváří, že ano. Občas opakuje gesta, aby ukázala, že chápe.

BERNARD: Já si vzít nemůžu. Jsem po záchvatu, víte... mé srdce... je slabé. Moc jsem ho namáhal. Kouření. Pití. Rozčilení. Všechny ty běžné zlozvyky. Trápení... s tímhle. Ale přesto, je to můj život, má práce. Odmítám se vzdát. Nemám tu nikoho. Jsem odkázaný sám na sebe. Zapomněl jsem jaké to je, mluvit s někým jiným, natož se ženou... takže... Víte, pracoval jsem pro Evropskou vesmírnou agenturu, možná jste o ní neslyšela. Stavěli jsme kosmické rakety. Účastnil jsem se projektu na dlouhodobé vyslání člověka do kosmu... aby se ověřilo, jestli lidská mysl... a tělo jsou schopné vydržet... protože když se chystáme na Mars, nebo Jupiter, a to nemluvíme o Star Treku... Když se chceme od země osvobodit... musíme znát hranice lidských možností...

VIVIENNE: Star Trek.

BERNARD: Star Trek... Rusové měli podobný projekt. Nejspíš i ty potvory americký, co kolonizují naše mozky. Kdoví? Naše zahajovací pokusy proběhly všechny na palubě Arienne. Slyšela jste o Arienne?

VIVIENNE: Arianne.

BERNARD: V konžské džungli jsme sestrojili odpalovací rampu. Veškeré zařízení bylo na místě. Připravené ke startu. Bylo hrozné vedro. Horká noc v Kongu a Arianne vypadala překrásně... vysoká a bílá v záři reflektorů... pomyslel jsem si... hle, čeho jsme schopni. Hle, jací jsme výjimeční. Všude televizní štáby, světla... jací jsme výjimeční... A víte ovšem, co se stalo. Bylo to v televizi, pochopitelně. Víte, co se stalo? Ano?

VIVIENNE: Ano.

BERNARD: Zvolna se vznesla do noci... a právě když se začala stáčet k obzoru... vybuchla. Rozpadla se na kusy. Arianne zničila samu sebe přímo před našima očima... Výsledek mé mnohaleté práce... Zbylo jen ticho... Slyšel jsem, jak se jeden fyzik modlí... A pak... se mnou... se taky něco stalo. Taky jsem zničil sám sebe. Jako by se mi srdce roztrhalo a já byl sám sebou obklopen. Jako by do mě proudilo světlo a žár... Myslím, že jsem upadl na trávu. Nohy mi zdřevněly. Slyšel jsem odpočítávání ve všech jazycích účastníků projektu... deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna... a spatřil jsem dívku, jednu z asistentek, běžela ke mně... po trávě, v jasném světle... zkoušel jsem se usmát. Myslím, že se usmála také. Nevím. Je to poslední věc, kterou si dokážu vybavit... ale ten pocit si pamatuji naprosto přesně. Modrá. Bledě modrá. Takže pak nemocnice a znova se učit mluvit a... pracovat jsem samozřejmě nemohl. Takže dostávám penzi a... zabývám se tímhle. To je má práce. Můj život. Jsem tady nahoře sám už tak dlouho, že jsem zapomněl, jaké to je mluvit s někým jiným. Natož se ženou. Nezlobte se. Je to od vás laskavé, že jste mě vyslechla.

VIVIENNE: Bernarde. Nebude vám vadit, když se zeptám... Ale... Neměl jste... způsob jakým mluvíte... Neprodělal jste záchvat mrtvice?

BERNARD: Tak.

VIVIENNE: ...

BERNARD: Oukej?

VIVIENNE: Oukej.

BERNARD: Fajn?

VIVIENNE: Moc fajn.

Balkon bytu v centru Oslo. Sylvie a Nataša.

NATAŠA: Takový malinký městečko. Zítra tě vezmu do divadla. Nebudem rozumět ani slovo, ale můžem si prohlížet herce a ... V támhletý kavárně sedával Ibsen. Naučila jsem se roli Heddy Gablerové, ale říkali, že jsem na to moc mladá. Takový malinký město a takovej velkej spisovatel. Není to fajn, Sylvie? Není to úžasný? Lepší než Londýn. Lepší než ta hrobka. Zvedá se vítr. Celej den bylo to horko blbý. Myslím, že asi přijde bouřka. Dal mi extázi. A mám ještě. Přemluvila jsem ho, aby mi dal i pro tebe. Chceš?

Sylvie odmítne.

NATAŠA: Určitě přijde bouřka. Vikingská bouře. Můžem se vyfíknout a vyrazit si jako dvě zámožný dámy. A pak, až se budem vracet procházkou přes náměstí, můžem shodit boty a projít fontánou. Není to fajn, Sylvie? Není to oukej? Mraky se ženou. Jen si to představ. Myslím, že bouřka se blíží. On je takovej parchant, ale má dětský srdíčko. Skoro mně vyhrkly slzy, když křičel miláčku pojd', udělej se, udělej se kvůli mně, miláčku. Protože já necítila nic, Sylvie. Jenom lítost s tím ubohým chlapečkem. Dívej! Dívej! (*Ukazuje na hvězdy*) To je on. To je on! To je táta. Chci, aby mě viděl. Vylezu na střechu.

Otočí se zjistí, že když si stoupne na zábradlí balkonu, dosáhne okraje střechy. Začne lézt nahoru.

SYLVIE: Co to vyvádíš?

NATAŠA: Lezu na střechu. Chci zamávat. Dát znamení. Pojd'.

SYLVIE: Nedělej to.

NATAŠA: Já nejsem žádná do prdele blbá Angličanka. Tak pojd'.

SYLVIE: Ne. Natašo...

NATAŠA: Nic to není.

Riskantním způsobem se vytáhne přes okraj střechy.

SYLVIE: Mám strach.

NATAŠA: Z čeho? Polez.

Sylvie to zkusí. Podívá se dolů. Zarazí se.

SYLVIE: Nejde to.

Nataša je teď téměř na hřebeni střechy.

- NATAŠA:** Všechno je vidět. Člověk může vidět všechno. Bouřka se blíží.
- SYLVIE:** Kde jsi? Já tě nevidím.
- NATAŠA:** Jsem úplně nahoře. Vidím ho. Mávám na něj. Já mávám.
- SYLVIE:** Jaké to tam je?
- NATAŠA:** Je to... Mraky se ženou. Sylvie, měla bys sem vylézt.
- SYLVIE:** Co všechno vidíš?
- NATAŠA:** Svýho tátu na nebi. Vidím celej do prdele blbej svět. Měla bys sem vylézt.
- SYLVIE:** Nemůžu, Natašo.
- NATAŠA:** Pusť nějakou muziku, Sylvie. Boba Dylana. Pusť tu kazetu. Koukni se na všechny ty lidi. Nejsou legrační v tom svým malinkým městečku? Koukni se na ně. Já je miluju.

Sylvie odešla dovnitř. Tiše zavře dveře na balkon.

- NATAŠA:** Fontána vypadá pěkně... Fontána vypadá moc, moc pěkně... Sylvie, dají se odtud vidět všechny ty... všechny... Měla bys sem vylézt, Sylvie. Vyšplhej sem. Nic to není a... Sylvie, uvidíš všechno to... krásný. To do prdele krásný všechno.

16

Na palubě Harmonie 114. Oleg nahrává do palubního deníku.

- OLEG:** Toto je poslední záznam do palubního deníku. Mise je uzavřena. Výsledky pokusu jsou následující. Tohle je hranice. Já jsem jí dosáhl. Nedokážu dále putovat v čase sám. Nevím, co bych ještě řekl. Jestliže někdo objeví tento deník... Jsem nad Evropou. Je noc. Mířím na východ. Rozmístil jsem po celé lodi nálože s trhavinou. Za několik okamžiků kosmické plavidlo zničí samo sebe. Někde na zemi je žena, kterou jsem kdysi miloval. Jestli se dívá na nebe. Nebo si všímá hvězd. Možná si všimne, že modul Harmonie zmizel. Možná taky ne. To je má závěrečná zpráva pro ni. Konec záznamu.

Vypne záznamník. Vyndá kazetu. Oblékne si kombinézu. Nasadí přilbu.

17

V Bernardově zahradě. Vivienne a Bernard spolu leží na trávě. Napůl sedící Bernard hladí Vivienne.

VIVIENNE: Chtěla jsem jenom najít klíč. Je mi to líto. Klíč. Prostě... a ta kravata vypadala... ten obrázek tak vypadal. Ale není to nic. To je... Nevím jestli smím... jestli smím tohle dělat... Ten vzkaz nic neznamená. Ta... hora. Vítr ve větvích. Já... možná bychom neměli... Já... Zahrada. Tráva. Nechci se chovat hloupě. Já... Já nejsem... Nevím, co dělám. Zapomněla jsem, jak vypadal jeho obličej. Jeho obličej... Pořád myslím na to, jak si svléká šaty. Na pláži. Dívá se do moře. Pršelo tu noc? Nepamatuju se. Ale jeho obličej nevidím. Víím jen... cítím jeho obrysy. Nejsem ještě připravená se vyrovnat s tím, že jsem... cítit... cítit, že... je to příliš, příliš těžké. Tak najednou. Promiň. Oukej. Je to oukej?

Posadí se.

BERNARD: Oukej.

VIVIENNE: Ty mi...

BERNARD: Já ti rozumím.

VIVIENNE: Fajn.

BERNARD: Fajn.

VIVIENNE: Musím být sama... aspoň chvíli. Nezlob se...

Jde dovnitř. Bernard zůstane. Dívá se na hvězdy. Do vesmíru. Slyšíme počítač hrající stále hudební úryvky. Slyšíme mantru „Je tohle harmonie?“ Náhlý, bezhlučný, oslepující záblesk.

19

Střecha nad bytem v centru Oslo/Bernardova zahrada. Bernard a Nataša vzhlížejí ke hvězdám.

BERNARD/NATAŠA: Ne!Ne!Ne!

Ticho. Fičení větru.

NATAŠA: TÁTO!

Vivienne běží do zahrady. Bernard leží v trávě. Přiběhne k němu. Zvedne ho do polosedu. Bernard žije. Jeho tělo je bezvládné. Nemůže pořádně hýbat obličejovým svalstvem.

VIVIENNE: Bernarde? Bernarde? Jste v pořádku?... Oukej?... Oukej.

BERNARD: Oukej.
VIVIENNE: Oukej.
BERNARD: Oukej.
VIVIENNE: Co se stalo...?
BERNARD: *(Zoufale se snaží promluvit, ale nejde to)*
VIVIENNE: To je oukej.
BERNARD: *(Další neúspěšný pokus)*
VIVIENNE: Já vím. Já vím. To je oukej. Já rozumím.
BERNARD: ...fajn
VIVIENNE: Ano. Ano.

20

Bar ve West Highlands ve Skotsku. V televizi běží zprávy. Zvuk je ztlumený. Barman čte noviny. Je otočen k televizi, ale nedívá se na ni. Vejde Keith.

BARMAN: Pívo?
KEITH: Prosil bysem.

Barman jde natočit pivo.

BARMAN: Hlavně se mi tady nesnaž mluvit galštinou.
KEITH: Pardon... Ale vy přece mluvíte...
BARMAN: Je to muj rodnej jazyk, šmejde. Ty si sem přivandroval a my tady tak mluvíme. Vo hory se můžem podělit. Vo místní názvy se můžem podělit. Ale neberte mi muj rodnej jazyk.
KEITH: Já se teprv učím.
BARMAN: Tak toho nechej.
KEITH: Promiňte.
BARMAN: V bedně je kulový. Nasrat na to.
KEITH: Jestli chcete, můžu odejít.
BARMAN: Ser na to. Buď kde seš. To máš prašť jako bouchni.
KEITH: Vysílaj zprávy?
BARMAN: Koukám do novin. A dávaj film, kerej chci vidět. Menuje se „Takový úchylný hovado“.
KEITH: To vypadá zajímavě.

- BARMAN:** Vodehrává se to na americký střední škole. Jeden... šmejd tam voddělá svýho fotra. Neúmyslně, vid'. Ale na to seru. Je to zločin proti přírodě. Nesnaž se mně vodporovat.
- KEITH:** Proč se na to nekoukneme?
- BARMAN:** Příjem se posral. Na tomhle kanále je to furt.
- KEITH:** Co bylo ve zprávách?
- BARMAN:** Vo tý zavražděný policajtce. Lidi jsou z toho dost v prdeli, čoveče. Všude samý kytky. Na lidi už je toho moc, povídám ti.
- KEITH:** Je to strašný... až se divím, jak silně se mě to dotklo.
- BARMAN:** Nevyrovnala se s okolnostma. Neříkám, že jí to patřilo. To nikdo neříká. Je to tragédie. Ale říkám že za těchhle okolností se s lidma nemluví. Sou jistý vlivy, který působěj na lidskej mozek. Ten tlak musíš rozpoznat. Kluk. Je tam. Zblázní se v krámě. A už si začíná dělat nároky. Chápej, dělá si nároky. „Navalte to co chci!“ A najednou před ním stojí zákon. V podobě policajtky. Takže tu máme dva silný vlivy. Ženská, Zákon. Jeho myšlení je vystavený tlaku. Zuřivost. Je rozrušeněj. Mozek se mu rozteče jako láva. Rozumíš. Takže vona se pokusí s ním vyjednávat. Ale se žhavou lávou nemáš co vyjednávat. Máš utýct. Utýct pryč. Takže jí pobodal. Nechovala se v souladu s okolnostma.
- KEITH:** Byla těhotná. To... je hrozné pomýšlení.
- BARMAN:** Vona ví, že je těhotná. Ví to. Ale ten kluk to neví. Nemá vo tom ani páru.
- KEITH:** Proč jí shazujete? Byla statečná, byla... snažila se s ním promluvit... Co byste udělal vy?
- BARMAN:** Zmerčil bych ho. Sroloval bych noviny. Stalo se to v trafice... Sroloval bych nějakěj časák.

Začne to předvádět na Keithovi.

A zapích mu ho do vohryzku. Uhm. Chytne se za krk. Kolenem do koulí. A jak dá na vobranu ruce dolu, pohne hlavou dopředu. Vrazim mu dva roztažený prsty přímo do vočí. ZDRHEJ! SER SE VOCADĚ! Mám vysílačku.

Keith je v roli násilníka. Barman, v roli policisty couvá ke dveřím z baru.

Posily. Potřebuju posily. Opouštím krám. Pošlete všechny zasraný káry, co máte. Opouštím krám.

Zavře za sebou dveře. Keith na chvíli osamí se zapnutou televizí. Ta začne zrnit. Z kapsy saka vyndá Keith kazeťák. Zmačkne přehrávání. Zvuk dechu. Dveře se znovu otevřou. Vejde Sylvie. Dívají se na sebe.

SYLVIE: Keith?
KEITH: Jak jste mě našla?
SYLVIE: Hledala jsem vás.
KEITH: Co chcete?
SYLVIE: Jenom si promluvit.

Světla zhasnou.

Konec